

Izdavačku delatnost Udruženja "Hajr" pomogao je
Sekretarijat za kulturu grada Beograda, sredstvima iz
projekta "Pokušaj da hodaš u mojim cipelama", 2023. godine.

ЗАШТО ДОНИРАТИ УДРУЖЕЊУ ЖРТАВА НАСИЉА „ХАЈР“ ?

ЗАТО ШТО ЋЕТЕ БАШ ВИ СПАСИТИ СЛЕДЕЋУ ЖРТВУ.

ЗАТО ШТО.... ТИМЕ БАШ ВИ ОМОГУЋАВАТЕ ОДРЖАВАЊЕ ГРУПНИХ ТЕРАПИЈА ГДЕ СЕ ДЕЛЕ САВЕТИ И ПОДРШКА.

ЗАТО ШТО ТИМЕ БАШ ВИ ПОДСТИЧЕТЕ ВЕЋУ СИГУРНОСТ ЖЕНА У СРБИЈИ.

**ЗАТО ШТО....ТИМЕ БАШ ВИ ОМОГУЋАВАТЕ НЕДУЖНОЈ ДЕЦИ ОДЕЋУ, ХРАНУ И ШКОЛСКИ ПРИБОР. ЗАТО ШТО
ТИМЕ БАШ ВИ ДАЈЕТЕ ЖРТВАМА МОГУЋНОСТ ЗАПОСЛЕЊА. ЗАТО ШТО... ТИМЕ ДАЈЕТЕ ЉУДИМА ПРАВО ИЗБОРА...**

А ТО ЗАСЛУЖУЈЕМО СВИ! ЗАТО ШТО... СТЕ БАШ ВИ ОДГОВОРНИ И ХУМАНИ.

ДИНАРСКИ РАЧУН: 16000000053443390 ДЕВИЗНИ РАЧУН: 160005400004554635 IBAN:

RS35160005400004554635 SWIFT: DBOBRS86 TEL: +381 64 482 95 99

EMAIL: UZNAJR@GMAIL.COM WWW.UZNAJR.ORG

POKUŠAJ DA HODAŠ U MOJIM CIPELAMA

zbornik radova

Udruženje žrtava nasilja HAJR

REDAKCIJA ČASOPISA HAJR

Glavna urednica
Danijela Rakić

Pomoćnik urednice
Biljana Jakovljević

Lektor
Vera Kojić

Dizajn
Danijela Rakić

Novinari:
Biljana Jakovljević, Ana Simović, Violeta Čelebić
Dragana Batas, Milica Rajević, Hajrija Ramadani
Danijela Rakić, Vera Kojić, Barbara Stefanović

Štampa
Štamparija Radunić

Tiraž
150

Predsednica Udruženja "Hajr"

Hajrija Ramadani

Glavna urednica
Danijela Rakić

PREDGOVOR

Udruženje žrtava nasilja „Hajr“ su osnovale žene koje su nakon izlaska iz sigurne kuće uvidele potrebu da jedna drugoj pomognu organizaciono, finansijski i psihološki, stoga je jedan od naših osnovnih principa solidarnost. Naše udruženje sada broji više stotina članova i dece različitih nacionalnosti i veroispovesti. U našem Udruženju članovi mogu dobiti besplatnu pravnu i medicinsku pomoć, psihološku podršku, preporuke za traženje posla i svaki drugi vid pomoći, budući da sprovodimo i individualni i grupni rad sa žrtvama nasilja. U našim kreativnim radionicama izrađujemo nakit, ukrasne magnete, dekupaž, slike i druge predmete koje izlažemo i prodajemo u svrhu pomoći svojim članovima.

Tokom više godina rada, uz pomoć donatora i prijatelja Udruženja, organizovali smo brojne humanitarne akcije podele paketića, školskog pribora, igračkica, knjiga, odeće i obuće za decu kao i za žrtve nasilja. Imamo aktivnu saradnju sa Bankom hrane i Crvenim krstom u Beogradu. Uspeli smo da u borbi protiv svih vidova nasilja angažujemo pravnike, medicinske radnike i predstavnike verskih zajednica.

Tokom sedam godina rada Udruženje je organizovalo više stotina tribina, okruglih stolova, kulturnih, sportskih i drugih dešavanja. Organizovali smo tribine „Ima li nasilja posle nasilja“ i „I ćutanje je zločin“ i regionalni okrugli sto „Kako sprečiti nasilje i sačuvati porodicu“. Svake godine organizujemo brojne i raznovrsne humanitarne akcije: književni susret pod nazivom „Pokušaj da hodaš u mojim cipelama“, modnu reviju pod nazivom „Život je pista jednaka za sve“, humanitarni ručak „Zalogaj isti za sve“, šišanje „Skrati nasilje“, sportske događaje: 1. maj na Adi Ciganliji „Igrajmo za našu decu“, „Survajver“ i fudbalske utakmice „Takmičenjem do drugarstva“ i „Lavirintom do drugarstva“, Dekupaž radionice i mnoge druge.

Udruženje žrtava nasilja „Hajr“ je veoma posvećeno borbi protiv svih vidova nasilja, aktivni smo i prisutni na svim značajnim dešavanjima i nastojimo da našim radom menjamo svest ljudi i celog društva. Naše aktivnosti: objave, pozivi, fotografije, video materijal, se mogu videti na svim društvenim mrežama i na našem sajtu.

Realizovali smo više projekata: „Podrška porodicii jačanje položaja žena kroz socio-psihološke aktivnosti namenjene ženama i deci žrtvama nasilja“ koji je podržalo Ministarstvo za brigu o porodici i demografiju 2021. godine. „Da li lično poznajemo neku osobu koja je

žrtva porodičnog nasilja i da li bismo se lično umešali i preduzeli korake da pomognemo“ Ministarstvo za ljudska i manjinska prava i društveni dijalog, 2021/ 2022. godine. „Sprovođenje javnog rada za osobe sa invaliditetom“, Nacionalna služba za zapošljavanje, 2022. i 2023. godine, „Pokušaj da hodaš u mojim cipelama“ GO Palilula 2023. godine.

Političko delovanje:

2021 - 2022. - član Radne grupe Saveta za izmenu i dopunu Zakona o rodnoj ravnopravnosti Vlade Republike Srbije

2023. - Član Saveta za Rodnu ravnopravnost Vlade Republike Srbije Ministarstvo za ljudska i manjinska prava i društveni dijalog;

2023. - Član Saveta za Rodnu ravnopravnost opštine Palilula Beograd

2023. - Član Saveta za Rodnu ravnopravnost opštine Lajkovac

Udruženje žrtava nasilja HAJR donelo je odluku da uputi zahvalnost piscima, umetnicima i stvaraocima koji podržavaju rad udruženja, tako što će publikovati njihove radove i biografije. Verujemo da će naš prvi izdavački korak biti prepoznat kao izraz zahvalnosti, ujedno i poziv za aktivizam u udruženju.

Danijela Rakić

KAD SE TATA SA MAMOM SVAĐA

Kada se tata sa mamom svađa
u meni se svet ruši,
Sunce tone kao lađa,
haos je u mojoj duši.

Tata više, mama više,
njihove reči bole.
Nije važno ko je krivac
ja bih htela da se vole.

Nepoznati autor

Almedina Pašić - Muratović, rođena je u Sarajevu 1958. godine. Završila gimnaziju, Pedagoški fakultet, odsjek razredna nastava i Filozofski fakultet, odsjek pedagogija – psihologija. Završila nižu muzičku školu, odsjek harmonika.

Radila je 40 godina i 3 mjeseca u prosveti, 4 godine kao učiteljica, a 36 kao školski pedagog –psiholog. Od mladosti piše, ali je tek 2022. godine izdala prvu knjigu, pesme za dece „Pozdrav svijete“.

NA HAJR DA BUDE

Na hajr da bude sve što učinimo, ljubav, nadu, podršku
svi baš želimo.

Da što prije prođu godine i dani kad smo neutješno plakali
i bili sasvim sami.

Da radost dođe u naše živote, da živimo mirno,
ima li veće ljepote.

Tuge da nas prođu što prije i brže, ruke da se spoje,
ljubavi da nas drže.

Neka boli otjeraspruđena ruka, da u miru živimo,
da nestane muka.

Tu je za nas ljubav, podrška i spas,
da nam nema HAJRA šta bi bilo od nas?

Boli, patnje, nevolje lakše se prebole,
ima, ljudi, ljubavi koje neće da bole.

Zagrlimo nadu, podrška je spas,
zaboravimo patnju da zauvijek ostavi nas.

Zato progovori, ne taji tu bol, kaži, reci, podjeli, stavi karte na stol.

Nije uvijek ćutanje, kako kažu, zlato.
Uvijek ima nade, reci, ne ćuti zato.

Na kraju tunela čekaće te svjetlo, jedan život imaš,
preživjećeš sve to.

Neka HAJR te čuva i daje ti krila, draga, hrabra ženo,
uvijek sretna bila.

Almedina Pašić - Muratović

PESMA O HAJRIJI

U ovom svetu gde je nemir i zlo,
Imamo junaka, Hajrija je to.

Nesebična i velikog srca,
Pomaže svima kad nemir na vrata pokuca.

Danju i noću ona je tu,
Deli dobrotu u dobru i zlu.

Zato njeno ime znajmo svi,
Hajriju junaka imamo mi.

Boban Filipović

Vanja Bulić je novinar, urednik, TV voditelj književnik i scenarista. 1996. godine napisao je knjigu “Tunel: lepa sela lepo gore” po kome je urađen film a 2006 po knjizi “Drugo stanje je rađena tv serija. Član je Udruženja književnika Srbije i Udruženja za kulturu, umetnost i međunarodnu saradnju „Adligat”. U mladosti se bavio sportom, igrao je odbojku u “Radničkom” i muzikom kao član rok sastava “Sidra”. Oženjen i otac tri sina.

ONA JE UVEK U PRAVU

Napiši nešto po svom nahodjenju, bio je ktratak opis želje da se i moj tekst pojavi u prvom broju. Tema je široka, odgovorio sam. Muško-ženski odnosi, bio je odgovor. Nešto o poštovanju i samopoštovanju, na primer. Pošto sve teme crpim iz događaja u mojoj porodici, odlučio sam se za ovu priču...

Moja supruga se ne razume u sport, ali zato voli da postavlja milion nebuloznih pitanja za vreme TV prenosa nekog sportskog događaja. Kad bi se ona pitala, uvek bi pobedili lepše obučeni igrači, a fudbal bi zabranila, jer „trče kao muve bez glave i samo gledaju ko će koga da udari“. Za odbojkaše kaže da su sumnjivi muškarci.

-Zašto? – skačem iznerviran, jer u meni proradi dugogodišnji odbojkaš.

-Zato što nose svilene šortseve i lupkaju jedan drugog po dupetu posle svakog poena – kaže ona smireno.

-Ali, naši blizanci su odbojkaši! – nastavljam sa nerviranjem.

-Oni su nešto drugo. Od mene su naučili šta je sport - kaže samouvereno i pita zašto je samo jedan čovek na fudbalskom terenu obučen u crno, a zatim mudro zaključi kako je verovatno imao smrtni slučaj u porodici.

-U pravu je čovek. Crni flor mu se ne bi video iz daljine – nastavlja da mudruje, a ja razmišljam o konstataciji da je ona moju decu naučila šta je sport... Tačnije – šta je život, jer je svaki sport više od igre.

Tog leta, a bila je 1998. godina, bili smo u Potidei, u Grčkoj, koja je bila domaćin Svetskog prvenstva u košarci. Naši su pobedili Grke u grupi, a potom i u polufinalu. Zbog ta dva poraza, na svakom koraku se osećala netrpeljivost prema gostima iz Srbije. U finalu smo igrali sa Rusima. Ponosno sam sa porodicom otišao u jedan kafić, u kome je gazda stavio televizor na astal.

Moja tri sina su neprestano skakala kada bi naši postigli koš, a svi ostali, tako mi se činilo, navijali su za Ruse. Grci su još uvek bili uvredjeni zbog dvostrukog poraza i odjednom su postali rusofili. Počeli su da gundjaju što moji klinici proslavljaju svaki koš, pa sam, pomalo uplašen, opomenuo decu i zabranio im da se naglas raduju. Imao sam utisak da smo nas četvorica i moja supruga jedini Srbi u kafiću i da ne bi imao ko da nas brani ako izbije neka gužva.

Pobedili smo Ruse i postali prvaci sveta. U kafiću je nastao muk, a kelner je isključio televizor.

-Koji je rezultat pitala je moja supruga? – zagledana u nokte koje je upravo farbala.

-Osvojili smo Svetsko prvenstvo! – rekao sam tiho, kroz zube.

-A zašto je ova budala isključila televizor?! – pitala je začudjeno, ustala i stala pored televizora.

Pokazivao sam joj rukom da sedne, uplašem zbog mrkih pogleda, inače dobroćudnih Grka, koji vole Srbe, ali ne vole da gube.

-Just a second, jugoslovenska himna! – rekla je moja supruga, uključila televizor i stala mirno.

Odjednom, počeli su da ustaju moji zemljaci, koji su do tog trenutka ćutali. Ustali su i namrgodjeni Grci i čestitali nam na pobedi.

A moji klintu su tada naučili najvažniju lekciju ne samo iz sporta: ako ne poštuješ sebe ni drugi te neće poštovati.

Vanja Bulić

Jadranka Bežanović Sovilj

Rođena je 29.03.1962. u Zemunu. Detinjstvo provela na Starom sajmištu, završila II beogradsku gimnaziju i diplomirala slikarstvo na FPU u Beogradu. Živi i radi u Beogradu.

Detinjstvo - bunari želja. Piše od svoje dvanaeste godine, ali je slikarstvo bilo prvi izbor. Zato je pisac koji slikama i crtežima priča i slikar koji pričama i pesmama slika.

Imala je nekoliko samostalnih i grupnih izložbi. Objavila je zbirku pesama „Skice jedne ljubavi“ i “Venac ljubavi i poneki trn“ zbirku kratkih priča i pesama.

Na društvenim mrežama ima dve umetničke stranice: My art - Jadranka Bežanović Sovilj i Saratea.

Piše kratke priče za portal Konkretno i član je grupe Populiarti.

ŽEĐ ZVERI

Probudio ga je grubi i gromoglasni glas oca sa majčinim uplašenim pogledom negde iza njegovog ramena. Hladno i mračno jutro. Da li možeš da zamisliš taj jutarnji mrak? Žuri Ivice, samo da ne viče više, govorio je sebi. Izade najbrže što je mogao obučen kao za odlazak u školu. Strašno očevo lice ošinu mu srce. Gotovo je, umreće.

“Jebem ti budalu malu, zar se tako ide na klanje? Ali, neka, neka, hajde dolazi ovamo, hvataj nogice i gledaj, to ćeš i ti morati da radiš! Ma, dolazi ovamo, šta si se usrao mali, ‘bem ti budalu...”

“Radosave, čekaj da se presvuče, pa, nije znao...”, plačnim glasom povika majka. Znao je šta je boli, video je to hiljadu puta. Nemoj majčice da brineš, nemoj više taj bol da gledam, nemoj da me grliš suzama, ne mogu više. Znam, bela kragna koju ti do besvesti pereš da bude bela kao sneg, nisam razmišljao, žao mi je...

Radosav opet dreknu, sad i na nju. Žena sagnu glavu i pomilova dečaka. Neka, opraće majka.

Kakav polet neljudskog dobi Radosav. Te nežan sin, te glupa žena! Ko će da ga nasledi, ko će o ovom silnom imanju da vodi računa?

“Drži nogice i gledaj! Jako, stegni najjače što možeš! E, bože, što me kazni ovako! Drži sada! “

Ivicin pogled preseče sjaj oštrice neke nožekanje kojom otac zamahnu i proburazi svinju. Šiknu krv po njima. Dečak je netremice gledao u rasporenu svinju i slušao oca koji mu je nešto pričao, ali ga ništa nije čuo. Utroba se iskobelja do njegovih nogu. Krvi je bilo svuda po njemu. Pogleda u oca jednog momenta, ali zašto baš tada kada ovaj jezikom pokupi krv sa svojih usana? Zašto baš tada očevo lice poprimi lice đavola?

Bi mu žao majke tog momenta i bele kragne sa koje nikada nije više mogla da skine tragove krvi.

....

I sada dok je sedeo u zatvorskoj ćeliji vraćao je te scene do detalja proučavajući svaki sekund. Nekako je taj momenat zabadanja noža u telo koje je prestrašeno izazivalo najveće zadovoljstvo i zadovoljenje njegove duše. Setio se lepljive krvi na prstima koje je primakao licu ne bi li je omirisao, a onda je u momentu sa gađenjem, ipak, obrisao o očevu košulju dok se ovaj još poluživ koprcalo pod njim.

Jadranka Bežanović Sovilj

POŽELIM TAKO

Poželim tako, ponekad da pobegnem, jer se ne uklapam u životni kliše ovog sveta koji ima vrlo surova pravila igre, pa se desi da se eto, i ja umorim. Ovaj moj takozvani život je ustvari samo maska koju sam stavila da bih se izborila sa pravilima odraslih. Od nevinih, dečijih igara, odjednom su postale dominantne igre odraslih. Stanite malo! Treba mi vremena da shvatim ta pravila, prebrzo me terate da odrastem! Srećom, ne znate vi mene! Neću se dati tako lako! Ipak je sve ovo što me okružuje pozornica!

Dobro došli dragi ljudi! Predstava počinje!

Danas je podmukli osmeh, gledanje ispod oka, zadnje misli, zavist i mržnja svakodnevnica

Da li sam ja, kao što mi to kažu stariji, zaista još uvek toliko naivna da svima verujem i da li ću stvarno zbog toga loše proći u životu?

Ma i da prođem, baš me briga! Ja se ne menjam!

Danas niko neće da prizna svoja osećanja, to nije „in“. Slabo ko veruje da nas ljubav podiže tamo gde nam je mesto. Još uvek čvrsto pripadam onom svetu koji je davno zaboravljen. Postala sam moderni `dinosaurus`, vrsta izumrla milionima godina pre. Pripadam izgleda nekim davnim vremenima. Kako? Ne znam. Kažu da `ribe` imaju dvanaest prethodnih života, zato su poslednji horoskopski znak. To znači da ja u ovom dvadeset prvom veku živim neki od svojih početnih života, nikako da preskočim u ovaj poslednji. Za ta vremena se danas misli da su dosadna i bezveze.

Ja i dalje verujem u ljubav, baš u ovom svetu gde najviše vole da se igraju tuđim sudbinama, životima i osećanjima. I dalje želim pravo pismo, iskren zagrljaj i pravi cvet.

Ne želim da verujem u svet instant poruka, svet gde zagrljaj postaje sve više društveno neprihvatljiv i gde je potpuno iščezla romantika, a cvet se poklanja stikerom na viberu.

Gde je nestala poezija? Udvaranje? Stidljivost i rumeni obrazi uz skriveni osmeh i sjaj u očima kada ti uzvрати pogled neko ko ti se dopada? Gde je nestao smeh? Iskreni smeh koji je najzdraviji i najprirodniji lek za bolji život?!

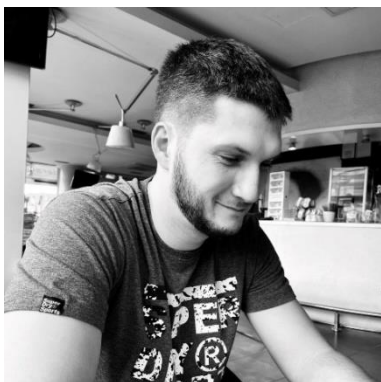
Baš zato i stavljam masku! Igram se maskenbala sa svetom, a u sebi držim svoj mali skriveni univerzum, svoju tvrđavicu koju niko ne može da sruši. Tu se sklanjam. Bar na kratko bežim od ovog modernog doba.

Obujem svoje crvene cipelice i one me vode putem za šetanje kroz snove. Moje čudesne cipelice, sve od snova satkane. Lupnem samo štiklom i već sam iza duge. U tom svetu je miris slobode, a sloboda je stanje uma. U njemu smo slobodni da kažemo šta mislimo, osećamo i želimo. Tamo nema crnih oblaka, lažnih osmeha, zavisti i mržnje. Duše su čiste kao da smo i dalje deca. Smeh je prirodno stanje. Tu je moj Petar Pan, a ja sam Zvončica koja leti ka njemu ne znajući za strah. U tom svetu smo on i ja, sklonjeni od svih i od svega što nas okružuje. Tu sam srećna i slobodna.

U njemu zarljaj daje jačinu, pogled toplinu, a dodir vrelinu. Ne postoje stege koje nas sputavaju, jer je to svet satkan od ljubavi. Tu imam zagrljaj najčvršći na svetu koji me vodi kroz najveće pustolovine mašte.

Vratim se onda lagano, izujem svoje crvene snene cipelice, spakujem ih u čarobnu kutijicu skrivenu u uglu ormana i nastavim da živim maskenbal stvarnosti. Verujem da tako mogu da sačuvam bar malo onih pravih vrednosti i malo ljubavi, ali one prave, iskrene. I, kao da bilo šta i zavisi od toga šta ja mislim i osećam i kakve vibracije šaljem kao komad sitne prašine ovog univerzuma. Ali ipak, prvi korak ka tome da se ispravi svet je prvenstveno ispraviti sebe. Jer život je partija šaha, sve zavisi kakve poteze pravimo, pa na kraju igre ostajemo ili pobednici ili gubitnici.

Ana Blažić Maksić

Nenad Čokulov je rođen 1992. u Zrenjaninu. Pisanjem je počeo da se bavi još od malih nogu pišući kratke priče o svemu što mu je prolazilo umom. Objavio je svoju prvu knjigu pod nazivom 47 – Duh šume, 2022. godine u izdanju Nove poetike. Knjiga je prvi deo serijala koji će se sastojati od 47 delova. Završio je master studije na rudarsko-geološkom fakultetu.

Dobar deo života Nenad je proveo u prirodi. Jedna period je i živeo u šumama Istočne Srbije. Planinarenje, kampovanje i snalaženje u prirodi su samo neke od aktivnosti kojima se rado bavi.

Pored toga, veliki deo Nenadovog života predstavlja sport. Takmičar je Zrenjaninskog Ju Jutsu kluba Bijinkan I Beogradskog BJJ kluba Rio Grappling. Osvajač je brojnih nacionalnih i internacionalnih medalja.

MAGLA

Potpuno iznenada i neočekivano upoznao sam jednog duha. Nisam imao nikakava očekivanja, a još manje sam želeo da jedan duh od mene bilo šta očekuje. Prišla mi je toliko polako i tiho da je nisam mogao čuti, niti osetiti. Zbog toga i znam da je duh, jer ne postoji niko ko može da mi priđe toliko blizu, a da ga ne primetim.

Prvo me je odvela u tihu noć i maglu, pokraj reke i ogromnih sablasnih građevina. Takvo mesto nikako nije moglo postojati u stvarnosti. Čak je i grad kojim smo prošli bio potpuno drugačiji, živ i prepun ljudi što ranije, ili nije bio slučaj ili samo nisam primećivao. Hiljadu znakova pored puta ukazivalo je na sve ono što nisam želeo da vidim. Ali kao po običaju moj um je sve to pokušavao da klasifikuje u realnost koju je poznao. Tako je na primer broj 29 pored kojeg smo stajali, bio samo broj. A možda je upravo on govorio da na to mesto nisam trebao da dolazim, ili ako sam već tu da ga ne napuštam. Usledila je noć koja nije prestajala sve do jutra koje nije ni došlo.

Polje prekriveno najlepšim snegom koji sam ikada video, stara peć u kojoj su pucketala drva i koliba napravljena od drveta usred ničega. Sve je proletalo ispred mojih očiju, i nestajalo u magli. Obećala je da će ukoliko je naučim da se bori ona mene naučiti da plešem kroz život. Osećao sam kao da se budim, a nisam ni bio svestan da spavam. Dodirnula mi je srce i pokazala da je život mnogo više. Da je život igra koju ne bismo trebali igrati sami. Da je život sloboda za koju moramo da se borimo. I da je život istina. Istina prema drugima, a ponajviše nama samima. Taj deo mi je bilo najteže da shvatim. Zbog toga sam je izgubio.

Pokušao sam da je povedem sa sobom u svet, daleko od magle u kojoj sam je sreo, ali što smo dalje odlazili sve je manje bila duh, isto kao što sam u magli ja sve manje bio ja. Želeo sam da budem u oba sveta istovremeno, na dve strane, međutim i sam sam vrlo dobro znao da to nije moguće. Borio sam se za to koliko sam god mogao, ali je poraz bio neizbežan.

Otišla je tiho i polako, na isti način na koji je i došla. Pokušao sam čak i da je zgrabim i sebično zadržim za sebe. Ali ona zapravo nikada nije ni

pripadala meni već svetu kojem luta mnogo zaspalih duša koje je potrebno probuditi. Smetalo mi je da ne bude samo moja, a na kraju je svačija osim moja.

Nije mnogo toga ostalo. Pjesma s kojom je došla, neke stvarčice kojima i dalje ne znam svrhu i duboke sive oči, koje su me od samog početka gledale sa nekom tugom, kao da su znale da nije bilo svrhe uopšte ni počinjati. Već duže vreme pokušavam da je sanjam, ali duhovi ne mogu postojati u snovima, zar ne? Već samo u magli.

Pokušavao sam i da ponovo pronađem to sablasno i maglovito mesto, ali bezuspešno, možda zato što sam ga tražio spolja, a i ono je oduvek bilo u meni. Pokušao sam ponovo da pronađem duha, ali i ona nikada nije postojala izvan mene i izvan magle.

Uvek ću biti zahvalan svom duhu na svemu, i uvek ću se rado sećati kako je to bilo biti u magli. Jer, na kraju, sve što nam zapravo ostaje su samo sećanja.

Nenad Čokulov

Marija S. Dedović je rođena u Beogradu. Diplomirala je na Pravnom fakultetu Univerziteta u Beogradu 2014. godine. Iste godine upisuje diplomatske akademske (master) studije - Međunarodni modul, koje završava juna 2016. godine sa prosečnom ocenom 10.

Završila je brojne obuke i seminare, od kojih bismo izdvojili Forum za diplomatiju i međunarodne odnose (dvosemestralni program) Pravnog fakulteta Univerziteta u Beogradu, Školu ljudskih prava „Vojin Dimitrijević“ Beogradskog centra za ljudska prava, „Beogradska akademija preduzetništva“, pod pokroviteljstvom grada Beograda; Digitalno žensko projektno preduzetništvo u organizaciji IPMA Srbija, Nacionalna akademija za javnu upravu i Privredna komora Srbije – mentorski program sa izrađenim projektom: „AEPa RURAL KONCEPT“); Radionicu za osmišljavanje i razvoj poslovnih ideja u oblastima cirkularne i zelene ekonomije - Program EIT „Climate-KIC Srbija“, Ujedinjenih nacija za razvoj (UNDP) i Haba za klimatske inovacije Privredna komora Srbije i ClimateLaunchpad Boot Camp“, U Centru za konstruktivno rešavanje sukoba Srbije, završila je osnovnu obuku za posrednika – medijatora, specijalizovanu obuku za posrednike ToT – trening za trenere osnovne obuke za posrednike. Specijalističku obuku iz oblasti Porodične medijacije itd.

Praktično iskustvo počela je da stiče 2014. godine. Danas je stručni konsultant u više advokatskih kancelarija. Još tokom studija bila je posvećena radu u organizacijama civilnog društva, pri čemu je posebnu pažnju posvetila borbi za zaštitu žrtava nasilja u Udruženju žrtava nasilja „Hajr“. 27. oktobra 2019. godine sa svojim kolegama, a pre svega prijateljima, osnovala je Asocijaciju pravnika „AEPA“, čiji je idejni tvorac, zastupnica i predsednica. Predlagač je obaveze br. 7 - Uspostavljanje i razvoj sistema za elektronsku prijavu, reagovanje i praćenje nasilja u koje su uključena deca, prevenciju i podršku žrtvama - platforma "Čuvam te" (ispred Asocijacije pravnika AEPA) u okviru inicijative Partnerstvo za otvorenu upravu (POU). Obaveza je realizovana u okviru Akcionog plana Vlade R. Srbije (period 2020-2022) i postala je nacionalna platforma "Čuvam te" - platforma za prevenciju nasilja u školama. AEPA je članica i u petom Akcionom planu sa obavezom „Kreiranje ePortala za praćenje zagađenja životne sredine bukom i formiranje jedinstvenog registra emitera buke, uz mogućnost da građani putem mobilne aplikacije prijavljuju buku na svojoj lokaciji“. Inicijator je peticije za reformu pravosudnog ispita u Republici Srbiji (do sada broji blizu 4.000 potpisnika). Dobitnica je povelja LAWLife portala, u ime AEPA i svoje lično ime, za doprinos afirmaciji pravničke kulture i obrazovanja pravnika. Od 2023. godine u Kabinetu ministra Edina Đerleka, zaduženog za koordinaciju ravnomernog regionalnog razvoja, samostalna je savetnica u Odseku za koordinaciju aktivnosti u oblasti ravnomernog regionalnog razvoja. Ispred Kabineta članica je više radnih grupa i lice zaduženo za rodnu ravnopravnost.

Govori engleski jezik, a elementarni nivo znanja poseduje iz ruskog, španskog, turskog i nemačkog jezika.

ZLO VREME

Došlo je neko zlo vreme. Ovo naše... Vreme kada ljudi postaju jedni drugima stranci. Vreme kada reči postaju ili naša sloboda ili naš tamničar. Kada više nije da „da“, a ne „ne“...

Vreme kada je sve pokriveno sa hiljadu velova. Ti slojevi, polako se skidaju. Ukoliko ne spasemo dušu, ispod njih nalazimo rđu. Sjaj koji nas je zaslepeo tada nestaje. Tada, nastaju tišine...

Zaprepašćen si i postaješ nem. Ne veruješ, ni sebi a ni drugima. Čudiš se... Čemu? Kada te odavno ništa ne iznenađuje.

Oko za oko, zub za zub...Bilo je. Sada je korist za korist. A ljudi... Ljudi na to pristaju. Neki zato što moraju, drugi zato što misle da mogu.

Smisao svakim danom klizi u ponor i iskrenost postaje luksuz, te ljudi beže jer znaju da je ne mogu kupiti.

Talente koje smo pri rođenju dobili nismo umnožili, već smo ih sakrili, verujući da uvek ima vremena. A ono nam, nekako uvek, isklizne iz ruku.

Ne možemo da pođemo od sebe, jer znamo da nas svet takve može progutati... Kao leopard koji sustiže bespomoćnu gazelu. Ne možemo da pođemo ni od drugih, jer nismo takvi, a i strani su nam... Nevidljiva nam je njihova suština.

Sve postaje samo jedan bal pod maskama, koji i dalje traje... Toliko, da su one srasle sa licima.

Tako sluđeni, postajemo otuđeni. Gradimo zidove, postavaljamo brane. Strah je uzeo maha... Ne znamo ko šta od nas želi, jer smo se masu puta opekli, a opet ne možemo ni sami.

Samoća postaje neizdrživa. Počinju da guše zidovi. Možda je spas tada ulica... Nepoznata lica... Prolaze, smeju se. Jesu li srećni? Ali brzo to postaje nevažno. Prolazimo žurnim korakom, utapamo se u masu... Šarenilo, vrevu. Niko ne bi znao da u nama možda sve jeca. Sve dubine i visine bića i jesu nevidljive. Oči ih ne mogu prozreti.

Dečiji osmesi, ponekad okrznu... Sklizne u tom trenutku sva teskoba. U tom osmehu se gubi. Nevinost razoružava bez prisile. I najjači tada postaju slabi...

Ali mesto teskobe, nastaje oluja... Kao hulja, zaposeda misli. Shvataš da sve što imaš, sve što znaš naspram toga malo je. Voleo bi da se vratiš u prošlost, da promeniš stvari... Da vratiš neke trenutke, sitnice. Kasno je.

Sada samo imaš sadašnjost. I od nje bežiš, jer misliš o budućnosti kojoj si krenuo u susret. A u tom raskoraku, gube se trenuci, nestaju mogućnosti.

Misliš, nije važno. Tako je trebalo! Ti na svoj život ionako malo možeš da utičeš... Šta je zapisano, desiće se...

Tu najviše gubiš. Jer jedini trenutak na koji možeš da utičeš, već si ispustio. Pustio si ga da i on postane prošlost, sa svakim danom koji se ugasi.

Zato, dopustimo sebi ponekad smelost da ostavimo taj razum po strani, tu jurnjavu po strani ... Da ne razmišljamo šta će i kako će biti.

Dopustimo sebi da živimo u trenutku. Ovom trenutku... I da ne pitamo. Samo da živimo.

Marija S. Dedović

Milena Ekart (1956) je novinar i literata. Kao srednjoškolka, dobila je 1. nagradu za literarno stvaralaštvo na nivou svih srednjih škola i Pedagoške akademije grada Svetozareva (današnje Jagodine). Prva nagrada, kao najboljoj pozorišnoj glumici regiona Šumadije i Pomoravlja, dodeljena joj je u Paraćinu. Bila je predsednica Književnog kluba u Čupriji. Poznato TV lice, jer poslednje tri decenije važi za renomiranog astrologa, nagradjenog za životno delo na nivou Srbije, regiona i dijaspore. Nosilac je i nagrade BRENOVI SRBIJE. Član je Udruženja žrtava nasilja „Hajr“.
Živi i radi u Beogradu.

AKO UMREM, MAJKO, RODI ME JOŠ JEDNOM

Od prvog šamara, koji je dobio, kad je saznala da uzima drogu, preko kazni i zabrana, molbi i preklinjanja da prestane, do momenta kad je sela s' njim u auto i krenula da mu kupi „belu smrt" prošle su četiri godine.

- Nemojte kriviti sebe, rekao joj je lekar, kome se obratila za pomoć, dok je gledao njeno prerano ostarelo lice. Ne možete pomoći nikome,ko tu pomoć ne želi. Narkomanija je bolest. To se leči, a on lečenje ne želi...

Krio je da se drogira. Kad je otkrila, nije hteo da prizna. Bežao je od kuće, krio se kod drugova, kod devojke, koja ga je u taj porok uvukla. To su bili njegovi prijatelji, a majku je video neprijateljem. Vrlo lako je sticao društvo istomišljenika. Zajedno su krišom prodavali stvari iz svojih stanova, krali, pozajmljivali novac. Majka ga je pratila, nalazila svuda, gubila iz vida, telefonirala i uvek je telefon bio nedostupan. Onda bi se odnekud pojavio, plakao, govorio da neće više, ali kad bi ujutru otvorila vrata njegove sobe ,nije ga bilo. Videla je da on propada pred njenim očima, da je bespomoćan, ali nije odustajala. Krišom mu je davala blokatore, sipala u kafu kapi za odvikavanje, s edela pored njegovog kreveta dok spava i nadala se dobrom ishodu. On, međjutim, nije primećivao da i majka propada. Nije video da su joj oči često otečene od suza i nespavanja, da joj ruke podrhtavaju dok ga podiže sklupčanog sa poda, obučenog u odeću, koju ne presvlači, mršavog, neurednog. Dva bića, koje vezuje безусловna ljubav, razdvajalo je zlo, koje on nije prepoznavao. Ona se nadala čudu.

Sve do jednog popodneva.

..Vraćajući se kući, zatekla ga je na stepeništu ispred ulaznih vrata stana. Pena mu je izbijala na usta, oči su mu bile mutne i krvave i dok mu je držala ruku ispod glave i jecala, samo je promumlao, isprekidano, usnama praveći iskljivljeni smešak i glave, koja je padala: „Ako...u...mrem...maj...ko...rodi...me...jo...šššš...jed...noooooommm..."

Visak majke se razlegao hodnikom. Zaglušujući zvuk sirene Hitne pomoći, uspaničeni koraci komšija i slika dva bića, koja su se rastajala i dva tela u kojima nije bilo života. Jedno je otišlo u drugi svet, a drugo je, ubrzo, krenulo za njim...da ga ponovo rodi...

Milena Ekart

Biljana Jakovljević je istoričar i pisac iz Beograda. Piše kratke priče sa kojima je zastupljena u više desetina zbornika. Učesnik nekoliko domaćih i međunarodnih naučno -stručnih skupova.

Objavljene knjige:

Kratka istorija Jevreja u Srbiji,

Srednjevekovne teme – Srbija u zenitu,

Mica Mafija.

LJUBAV

Ništa se ne događa slučajno. Kad osetiš ljubav, to Bog pokazuje svoju milost.

Gledaju me crne, sjajne oči. Crne kao ugalj, a sjajne kao žar, žar kojim mi je zapalila dušu. Motri na svaki moj pokret kao opčinjena.

Dok mi spava u krilu, pitam se koga je volela pre mene? Da li je imala decu? Odakle se stvorila u tom mračnom prolazu te olujne i ledene novembarske večeri kad sam je ugledala? I osetim strašnu ljubomoru na njen život i sve koje je poznavala pre nego što smo se srele. Žalim što je nisam upoznala ranije, ali sigurno postoji dobar razlog što je sada, ni pre, ni kasnije.

Pitam je da li me voli više nego sve pre mene dok je nežno milujem i ljubim. A ona samo ćuti i pogled joj odluta. Onda je pitam da li su je drugi mazili kao što je mazim ja, da li ja to radim najbolje i da li je isto tako uživala? A ona me gleda pravo u oči i predaje se sva dok je masiram, oblizuje se, cvili i izvija svoje telo zevajući.

Šta stvarno oseća prema meni? Da li me obožava kao nikog pre? Da li je zaboravila svoj život pre mene ili je samo našla utehu i toplu sobu? Da li je jedino sto oseća prema meni zahvalnost što sam je sklonila sa ulice i što ima da pojede?

Najsrećnija je kad idemo u šetnju. Tako je ponosna što je moja i što sam ja njena. Sva je važna, skakuće, trčkara i maše repom. Tada joj čujem glas: „Av! Av!“

Biljana Jakovljević

Dušica Milanović Marika rođena je u Sokobanji i tu je započela školovanje koje je nastavila u Pirotu, Prizrenu i u Beogradu, gde je završila Grupu za srpsku književnost i jezik na Filološkom fakultetu.

Po motivima njenog prvog romana „Dukat i divlji pelin“ (Zona Zamfirova – Šta je bilo posle), urađen je scenario za film „Zona Zamfirova, drugi deo“ koji je premijerno prikazan januara 2017.

U okviru Vlasinskog leta, jula 2014, na Vlasini je izveden dramsko-muzički spektakl „Vrati se, Zone“ po motivima romana „Dukat i divlji pelin“ („Zona Zamfirova – Šta je bilo posle“).

Pod pseudonimom **Stevana Sremac** objavila je:

Zona Zamfirova - Šta je bilo posle (2005), i drugo, kiosk-izdanje ovog romana Beograd, 2005;

Kap ženske krvi, zbirka magijskih priča, Beograd, 2006.

Reč za oproštaj, zbirka gradskih priča, Beograd, 2007.

Pod svojim imenom objavila je:

Crna krv, pesme, Beograd, 2010.

Gozba Velikog kneza, roman, Beograd, 2012.

Zborak Svete braće/Pis̆mena s nebes, ilustrovano, dvojezično, srpsko-rusko izdanje, Beograd, 2012.

Zborak Ćirila i Metodija/Venec Kirilla i Mefodija, drugo, dopunjeno izdanje knjige o Svetoj braći, Beograd, 2013.

Gozba kneza Vladimira, drugo, dopunjeno izdanje, Beograd, 2014.

Небесные письма – книга о святых равноапостольных Кирилле и Мефодии, Нижњи Новгород, Русија, 2015.

Dukat i divlji pelin, (dopunjeno izd. Romana „Zona Zamfirova – Šta je bilo posle“), Beograd, 2015.

Prevod sa ruskog jezika romana „*Seoce*“ Vladimira Čugunova, 2016.

„*Ispovest Zone Zamfirove*“, roman, bibliofilsko izdanje, Beograd, 2017.

„*Srce romskog Boga*“, Beograd, 2018.

„The Heart of the Romani God“, Amazon, 2020.

„*Sedmi orao i Zmaj od Krajine/ The Seventh Eagle and the Dragon of Krajina*“, dvojezično, srpsko-englesko izdanje, Sokobanja, 2021.

„*Ispovest Zone Zamfirove*“, roman, Beograd, 2022.

Objavljuje proze i poeziju u književnoj periodici, kao i prevode sa ruskog jezika. Zastupljena je u zbornicima i antologijama, a dobitnik je i više domaćih i stranih nagrada i priznanja.

Dušica Milanović Marika član je Udruženja književnika Srbije.

Živi u Beogradu, Sokobanji i pomalo širom sveta.

SVET SUZAMA NE VERUJE

(odlomak iz duže proze)

Tako je počelo. A mislila sam da je gotovo kad smo pobjegli od Džokera koji se ceri sa njegovog postera na zidu.

„Uzeću ti dete! Znaš da moja majka ima veze! Biću ti najgori neprijatelj, uništiću te!“

Sudija: „Odlaze se ročište, sledeći termin je za šest meseci.“

Centar za socijalni rad: „Teško je dokazati zlostavljanje. Ne možete ocu zabraniti da uzima dete na viđanje. Uostalom, dete voli i roditelja koji ga zlostavlja!“

Noću, dete se budi se uz vrisak:

„Kad sam bio tamo gledao sam sa tatom film, muškarci su vezali golu ženu i sekli su je, odsekli su joj dojku i cedili su krv iz nje. Mama!“

Zažario se, drhte mu ručice, ne razume, ali oseća užas celim bićem.

„Tata mi pokazuje gole žene. Mama, ja se sad stidim od tebe, tata mi je rekao da mama isto tako izgleda gola.“

„Mama, tata mi je nešto rekao, vi žene to ne razumete, treba piša da mi se digne i da se stvrdi kao top kad mi pokazuje ženske sise. Žene služe za „to“ i da se biju.“

Moj sin ima sedam godina.

„Znaš kako se smeje moj tata? Kao Džoker! Ako ja ne budem tamo, tata će da ubije mače, podigne ga za vrat i stisne, i bije ga flašom od Koka Kole, ono čiči, znaš kako čiči, a ja plačem... Posle tata plače, kaže da neće nikad odustati, moram da živim sa njim. Mama, mamice, bolje da mu damo šta traži, plašim se...“

Po društvenim mrežama citiraju Dostojevskog: „Svi ideali ovoga sveta ne vrede suze jednog deteta.“ Fjodore, trebalo je da staviš zarez na kraju, a onda i tri tačke, i neki upitnik... jer svet suzama ne veruje.

Stojim u vremenu kao u hladnoj vodi.

Dete na poledici. Pridržavam ga sa obe ruke, i borim se da održimo ravnotežu. Dete u lavirintu sumanutih odluka odraslih. Moje dete. Rodila sam ga za ljubav, za radost, za let... Čvrsto ga grlim.

Bar više ne moramo da gledamo Džokera kako se ceri.

Dok spava, lovim košmare koji se nadvijaju nada mojim sinom, uhvaćene kidam na komade; zubima pregrizam tanke i oštre niti straha oko njega. I srce mi ozubatilo, moralo je, malo su jedni zubi za sve borbe. Molim se, ali ne rečima, svo moje bitisanje je molitva. I jaka sam. Majka sam.

Dušica Milanović Marika

Zorica Odavić je rođena 20.08 1972. godine u Lazarevcu. Završila je: Srednju tehničku škola „Kolubara“ - Lazarevac; Visoka poslovna škola – Beograd; Fakultet za uslužni biznis - Sremska Kamenica
NLP Practitioner, NLP Master, NLP Koučing akademija
Medijator (licenca Ministarstva pravde); Logoterapeut (trenutno na edukaciji); Član Asocijacije pravnika „AEPA“

Na NLP edukaciji sam naučila kako da sa smirenošću i strpljenjem prihvatim sve što život donosi. Savetujem iz ličnog iskustva da svakodnevno ulažemo u svoje resurse u sticanje novih znanja i veština kako bismo samostalno profesionalno napredovali.

Kroz koučing zajedno sa klijentom istražujemo kakve veze ima ono što je vidljivo sa svim onim što se događa u njegovom ili njenom unutrašnjem svetu. Tu se nalaze misli, emocije, lični sistem vrednosti, slika o sebi, različita verovanja i uverenja... Podržavam klijenta da uspešno prevazilazi prepreke radi veće funkcionalnosti i boljeg kvaliteta života.

U koučingu, posmatram klijenta bez zameranja, iz neutralne pozicije. Problem je uvek između nas i okolnosti koje nas frustriraju, rešenje je u razvijanju zdravih mehanizma, navika, ponašanja i načina komunikacije, koji nam pomažu da se puno lakše nosimo sa realnošću.

Ako ste se zaglavili u putovanju zvanom život, ako imate loše međuljudske odnose, ako imate brige, nesanicu, strahove možemo zajedno da analiziramo zašto i gde je problem.

Nauka i praksa pokazuju da je preuzimanje odgovornosti za svoj život ključna za život ispunjen uspesima i ličnim zadovoljstvom.

DVE VRSTE LJUDI

Na svetu postoje samo dve vrste ljudi: ljudska i neljudska vrsta. Obe vrste su raspostranjene, prodiru i uvlače se u svaku društvenu grupu. Nema grupe koje bih se sastojala samo od jednih ili samo od drugih ljudi, pa u tom smislu nema dakle čistih vrsta.

Koje su osobine ljudske a koje neljudske vrste? To su dobro i zlo. Granica koja postoji u svakom čoveku i rastavlja dobro od zla prodire u najskrivenije dubine duše pa se pokazuje na delu. Nema dobra a ni zla bez nas samih. I dobro a i zlo je stvorio čovek. Ne možemo raditi loše stvari a osećati se dobro. Moramo raditi dobre stvari da bih se osećali dobro. Još nisam upoznala osobu koja radi loše stvari a oseća se dobro.

Na svetu postoji samo dve vrste ljudi. Koja vrsta ćemo postati od nas zavisi. Izbor je na nama. Uvek i u svakoj situaciji imamo izbor. Izbor nam omogućava da izaberemo koja vrsta ljudi ćemo postati.

Zorica Odavić

Miloje Radović (Šaronje, 1955 –), bibliotekar, pisac za decu i odrasle, školovao se u Kraljevu i Beogradu.

Objavio knjige za decu: *Prodavci smeha*, *Livada moga dede*, *Kako se voli u šumi*, *Male pesme*, *Ispričaj mi svet*, *Mala priča o velikoj Žiči*, *Kuhinjske pesme*, *Kako je jedan tavan postao slavan*, a za odrasle: *Kućni predeo*, *Popis*, *Salata od slavujevih jezika*, *Knjiga je ogledalo sveta* i *Leptirova odbrana*.

Zastupljen je u domaćim i stranim antologijama i lektiri. Prevoden na engleski, ruski, bugarski, makedonski i japanski. Autor je brojnih inovativnih i kreativnih programa za decu i mlade. Po njegovoj knjizi *Mala priča o velikoj Žiči* urađen je animirani film za decu. Za rezultate rada u bibliotekarstvu proglašen je za Najboljeg bibliotekara u javnim bibliotekama Srbije 2010, a 2021. Biblioteka „Dr Dušan Radić” iz Vrnjačke Banje dodelila mu je priznanje „Vlada Belanijan” za postignute rezultate u bibliotekarstvu. Objavio je preko pedeset stručnih radova iz bibliotekarstva u zemlji i inostranstvu.

NAJLEPŠA PRIČA NA SVETU

Osmeh je najlepša priča na celom svetu.

U njoj nema nijedne reči, a sve su tu. Svako može da je napiše i svako može da je pročita. Svi je razumeju. Nije bitno ko kojim jezikom govori i ko je kome priča.

Ipak, da bi osmeh ostao najlepša priča na svetu, dok je pričaš ili dok ti je pričaju, treba paziti da se ne pretvori u podsmeš.

To je najružnija priča na svetu.

Miloje Radović

Milica Aščerić rođena je u Beogradu 7. 1. 1984. godine.

Završila je Treću beogradsku gimnaziju 2003. godine sa odličnim uspehom sve četiri godine. Potom, 2007. diplomirala je na Akademiji lepih umetnosti (naziv ustanove promenjen rešenjem Privrednog suda Beograd Fi-522/17 u Fakultet

savremenih umetnosti) sa prosečnom ocenom 8,43, zvanja: Dipl. menadžer masovnih medija – novinar. Pošto je dugi niz godina u sportu, 2015. godine je na DIF-u (Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja – Univerziteta u Beogradu) sa maksimalnim rezultatima stekla zvanje Operativnog trenera grupnih fitness programa i rekreaciju (III nivo). Od 2016. je osnivač Sportsko-rekreativnog udruženja „Maja Fit 2016”. Osim toga, autorka je zbirke pesama za decu „Smejuljci” (objavljeno prvo izdanje 2021) koju je napisala inspirisana roditeljstvom, a trenutno se prodaje u knjižarama „Vulkana”, „Kreativnog centra”, knjižari „Akademija” i e-prodavicama koje u svom asortimanu imaju štampane publikacije.

Master akademske studije Komunikologije na Fakultetu političkih nauka Univerziteta u Beogradu upisala je 2021. godine kako bi proširila svoja znanja iz domena društvenih nauka i bolje razumela komunikološke fenomene u cilju daljeg usavršavanja. Zvanje master komunikolog stekla je posle odbrane završnog master rada, koji je ocenjen maksimalnom ocenom 10, u martu 2023. sa prosečnom ocenom školovanja 9,88.

Trenutno radi kao brend menadžerka najtiražnijeg i najuticajnijeg nedeljnika u Srbiji „Blic žena”, u internacionalnoj kompaniji „Ringier Serbia doo”, vodi emisiju „Blic žena magazin” na Blic televiziji i piše kolumne za portal „Media Sfera” koji se obraća uglavnom stručnoj javnosti iz sveta medija i kulture.

U braku je od 2009. Udata za oficira vojske Srbije i imaju troje dece.

OGLEDALO DUŠE

U očima vidiš beo svet,
stvoritelja sebi lep cvet;
gledao si kako raste, buja,
satkala nas je snažna oluja.

...

Ono što je bilo duboko, važno
postalo je kvazi, beskrajno lažno;
misli su sad' oštre i prokleta druge,
duše okovane velom mistike, tuge.

...

Koliko je beskrajnih sati
trebalo glavi da prihvati
da ono što nas tišti i guši
rovari po paperjastoj duši.

Patnja, ovo život više nije;
ne sme suza da se prikrije
i dok nas stvarnost mori
ova pesma plamsa, gori.

...

Duša se životu raduje!
U ogledalu vidim lice
svog spasitelja i ubice
i ono se tužno smeje!

...

Samo duša srce greje!
Suncokret se to suncu
povija, okreće i smeje!
Raduje! Raduj se, tiho!

Milica Aščerić

Jelena Babić Lazić, rođena je u Stublinama kod Obrenovca, Srednju i Višu medicinsku školu završila je u Beogradu.

Do sada je objavila četiri zbirke pesama: "Oteto od ljubavi oteto od života", "Voćka i duša", "Miris uspomena" i "Krugovi ljubavi", kao i dva prozna dela : "Osuđena na bol" i "Bezgasje duše".

Član je Udruženja književnika Srbije od 2000.godine, Srpskog umetničkog društva od 2020.godine, Udruženja slobodnih umetnika Australije od 2019.godine, Književne zajednice Jugoslavija od 2022.godine i SKORA-a od 2022.godine.

OBELEŽENA

Pohranila je želje devojčice,
Radosnu viku sestre i brata,
Majčine ruke upletene u svojoj kosi,
Trčanje za loptom po zelenoj travi,
Žurbu da nauči pesmicu o jeseni,
Poznate mirise doma svoga.
Pohranila je ideale deteta.

Sazrela u jednom danu,
Nemo sedi na raskršću života.
Sa stisnutim dečijim usnama,
Obnevidela od bola, bez suza,
Svoje nago telo
Izlaže u galeriji licemerja.

Jelena Babic Lazic

Dragana Batas piše od 1984. godine kako prozu tako i poeziju. Vukovac sam i dipl. ekonomista spoljne trgovine sa decenijskim iskustvom u ekonomskoj redakciji Novinske agencije Beta. Stipendista sam Reuters fondacije iz Londona i posedujem sertifikat Evropskog centra za novinarstvo (ECJ). Tecno govorim i pisem engleski. Trenutno sam na poziciji koordinatora Penzionerskog tima Udruzenja zrtava nasilja HAJR i novinar sam Časopisa Udruženja. Imam 46 godina i zivim u Beogradu. Hobi mi je osim pisanja i slikarstvo.

PESMA ZA ŽENE UDRUŽENJA

Dok sedim u sobi raspevanih ptica
Mirišem Dunav punim plućima
I pozdravljam život....
Slavim ovaj život koji teče
U mojim junačkim plavim venama
I mislim o kraju.
Nek dodje što kasnije jer
Toliko toga imam jos da dam.
Toliko pritajene sreće veselja i radosti je u meni
Ponekad pomislim da me niko i ne zna
A ti dragi ljudi oko mene
Oni su tek priča za sebe
Oni se smenjuju jedan po jedan
I nalaze put do mene
U mojoj bujnoj svakodnevnicu
Ima ih puno - tih mojih prijatelja
Raduju se sa mnom
Vesele se mojim uspesima
A ja im zauzvrat dajem puno ljubavi.
Jer pre konačnog kraja
Želim da mi svaki od njih
Pojedinačno dosadi,...
A to je nemoguće....
Jer su to divni ljudi koji
Me inspirišu da ne mislim na moj kraj..

Dragana Batas

Katarina Branković Gajić je književnica koja potiče iz stare beogradske književne porodice. Završila je gimnaziju i studirala na filologiji, engleski jezik i književnost. Stekla je obrazovanja i iz drugih oblasti, vezano za medije, književnost i kulturu.

Do sada je izdala 10 naslova/ knjiga poezije i proze. U pripremi su 2 romana i jedna zbirka poezije. Član je Udruženja književnika Srbije – UKS-a.

Njene pesme, romani i angažovanja u kulturi, govore više o njoj, nego bilo koji podaci iz administrativnih papira, te otuda i nema potrebe nabrajati sve plakete, povelje i zahvalnice koje je dobijala, kao i prevode pesama na druge jezike.

Režirala je i učestvovala u izvođenju raznih performansa - Stojte galije carske, Skadarlija u Šumicama, Zvižduk u osam, Ciganska rapsodija itd.. Piše recenzije, organizuje i vodi programe na promocijama i poetskim večerima.

Voli svaku vrstu umetnosti i skoro da joj ni jedna nije strana.

Zaposlena je u jednoj beogradskoj firmi na odgovornom, rukovodećem mestu.

Predsednik je Književnog kluba „Skadarlijska boemija“ koji je osnovala i uspešno vodi već punih 10 godina u vidu okupljanja pisaca iz Beograda, Srbije, regiona i dijaspore. Takođe, klub je i izdavač knjiga mnogim piscima, posebno svojim članovima.

Dugo godina su se poetsko-muzičke večeri održavale u Skadarliji, a sada u Domu vojske Srbije.

Ovim je doprinela približavanju poezije, proze, aforizama i muzike mnogim ljudima, kao i sklapanju prijateljstava i povezivanju pojedinaca i udruženja širom regiona i šire.

Učestvovala je u mnogim skadarlijskim manifestacijama, počev od Šeširijade, otvaranja Svetskog dana turizma i dr...

Organizovala je sa svojim Književnim klubom humanitarnie akcije u Domu za nezbrinutu decu u Zvečanskoj i domovima za stara lica, u vidu prigodnih programa, darivanjem poklona i raznih pomoći. Nastupa i samostalno na humanim večerima, ali i kao učesnik na raznim književnim manifestacijama.

MOJA EMA

Eh, Ema moja...
Gledam te dugo
Znam sve tvoje korake, stepovanja
Saplitanja...

Jer, nisi savladala
Matematiku plesa na kiši...
Ali, uvek si tu nepoznatu
Otkrivala u poslednjem trenu
I uklapala se u koračanje mase
U konačni rezultat, odluku
ishitredu...

Doduše sa malim zakašnjenjem
Kad je već zvonilo za kraj časa...
Kada je Veliki Učitelj već
Skupljao radove
Na svakoj tački Atlasa...

Govorila sam ti da samo malo...
Ali, samo malo
Brže rešiš zadatke, obavezno
proveriš
I kreneš u novo gradivo...
Ovako, gubiš korak
A, znaš da je vreme dragoceno...
Obnavljanjem godine
Nema potpisa i prava
Na novo polaganje
Nema, „biće sutra ili dogodine“...

Ema moja...
Govorila sam ti
Jer sam te mnogo volela
Imala si potencijala
Da osvojiš svet

A ne da te on slomije...
Dosadila sam ti "da je
Mala za tebe Mahala"...

Mila moja...
Ne brini...
Ništa izgubljeno nije
Samo shvati, nije Sreća
Ono što ti serviraju kao model...
Ona je tvoja, lična...
Individualno modelirana
Prema različitim očekivanjima
Željama, pogledima na sopstvo
Neukalupljena, bez šablona...

Zato, ne gledaj kakvo je Sunce
U tuđim očima...
Izbriši te kapi kiše sa trepavica
Izdahni svu gorčinu, bol i nemoć
Oprosti sebi i drugima...

Udahni duboko sve Božje
blagodati
Nacrtaј Sunce na jagodicama
Usmeri pogled ka nebu
Dodirni ga na desnom ramenu
Zahvali se i kreni nasmejana...

Sigurna u svoje Sunce...
Moja Ema...

Katarina Branković Gajić

Ankica Biskupović Anchie s pisanjem poezije i proze započela je u vrijeme svog odrastanja, dok intenzitet pjesničkog stvaralaštva dostiže tijekom zadnjih 20 godina.

Opijena ljubavlju prema Dalmaciji, njenim rodnom krajem kao i tradiciji, pokušava očuvati to blago od njenog zaborava .

Većina pjesama prožeta je dalmatinskim izričajima, prirodi tog kraja, moru i samom čovjeku.

S ljubavnom poezijom vodi nas kroz romantična maštanja, uz svakodnevni život. Stihovi i proza obavijeni su sa ljubavlju i boli.

Njene pjesme objavljujane su u zajedničkim zbirkama Kulture Snova, kao i u mnogim zajedničkim zbornicima.

Nakon izdavanja njene prve samostalne zbirke poezije "Beside jedne dalmatinke " ,u pripremi su i njene dvije nove samostalne zbirke poezije i proza ;"Beside jedne dalmatinke II dio" i "Ljubav na dlanu "

"Poeziju treba živjeti, s njom se buditi i s njom usnuti " ; riječi su naše dalmatinke.

KOMEDIJA O DVIJE MARIONETE

Osluhnuh kišu
To tupo šamaranje po zemlji
Sunce noć zamijeni
Blijedi odsjaj , u meni
Minulo carstvo sjena
Miris propale kaldrme ,
zaškripje
Esencija uspomena tutnji
U škrinji nekih drugih vrimena
Gorki okus
rascjepljene jabuke
Osjetim snagu bistrog jezera
U dubinama sebe ,
Cvokoćem zubima
Od puste ljudske zlobe
Fijuću vjetrovi , divljaju
Opiru se ljutim olujama
Grane bešćutne duše lome
Al ljubav plima uzdigne
do neslućenih visina
Ka ' lutka na koncu
Opijena esencijom lipjih versa
Ljudska drač i korov pusti
krik , jezivih tamnih jeza

Zadrhti nutrina
U neku skrivenu crtu
krajčića usana mojih
Odgлумim u nekoj novoj
predstavi ;
"O marionetama, ljudske
nemoći"
Pegaz iz luči duše svoje
upali kremen ljubavi moje
Poletin k bespuću visina
Tračnicama bez usputnih
nizina
K oblaku mjesečeva praha
Isprepletana najlipjin
zvizdama
nebeskoga daha
Ponoson ugušin jecaje
Skrite u morske dubine
duše moje
Preletin valin mojih nevera
Vrisak iz utrobe ,
Ka ' tvrđava dobro obranjena
Odgлумin u novoj predstavi
"Komediju o dvije marionete"

Ankica Biskupović Anchie

Milena Ćirović je rođena 22.08.1967. godine u Šapcu.

Od 2016.godine njenu poeziju, kratke priče i eseje objavljuju književni časopisi: Suština poetike, u kom je tri godine bila saradnik-član uredništva, zatim Bdenje, Sizif, Letopis Matice srpske, Trag, Nova Zora, mnogi zbornici. Pojedine pesme su prevedene na ruski jezik i objavljene u ruskom časopisu Nov pogled u Sankt Peterburgu. Poezija joj je zastupljena na sajtovima Kordun i Poezija suštine. Prevodi pesme nemačkih klasika, koje prevode je objavilo Udruženje književnih prevodilaca Srbije u časopisu Mostovi. Prva, i za sada jedina zbirka pesama je Tajna osećanja, koja je štampana 2016.godine.

Živi i radi u Bogatiću.

PTICA U KAVEZU

Iz kaveza uz lepet krila, ptica,
raspinjući ih tek da se pomeri
pero na njima do gvozdениh žica,
zanosnim pojanjem žudnjom treperi.

Zakrčljala samotnom teskobom bi
da dosegne bregove gora šumnih,
sred polja pesmom slobodu zadobi
na grani, u seni snova smrznutih.

Uzalud pokrivaju kavez velom
neprozirnim da joj zaustave poj,
oni bez sluha, bezobličnim delom,
slušajući mir u duši studenoj.

Uzalud im, jer prirode zov žudi
da nazdemaljsku setnu pesmu zbori,
raznosi milje iz prepunih grudi
da zanosom odjek sreće zaori.

Hteli bi obličje ukalupiti
njeno u kalupe po svojoj gledu,
jer pojanje im pod kandžama pišti,
pod milošću Božijom drugim vredi.

Milena Ćirović

DAN PRE, DAN POSLE

Blistavo jutro okupalo
Rosom svoju tugu,
Predivan dan okitio
Sunčane uvojke oko
Setne duše, da spasi
Bol i očaj smrtnika,
Nemojte me niti lepote
Danas mučiti i dodavati
Bol, hoću da udahnem
Zračak sunca i odagnam
svu bol koju mi nanosi,
uništava lepotu moje duše.
Ridam od udaraca, očajnički
Bolno lice traži spas!
Na uvojcima rasutog vetra
ćutim, udišem prekrasno
veče sutona, hoću utehu?
Zablistalo mi veče spasa,
Drhtave ruke nespokoja
spajam molitvom, Bože
spasi me, noć me pavela
Da lutam I tražim zvezdu
Blistavu za spokoj.

Desa Dautović

Rada Došan Kitić je rođena 1979. godine u Žepču. Danas živi i stvara u Modriči. Svojim najvećim uspjehom u životu smatra to što je majka troje djece. Živi i radi u Modriči. Objavila je dva romana „Prljavi dodiri“ koji je doživio četvrto izdanje, roman „Kosana“ i knjige poezije „Kad duša govori“ i „Trag u beskraju“ i "U dvorima pjesme". Objavljivala je u zbornicima u RS kao i u inostranstvu. Član je Kluba književnika „Savovanje“ Šamac, srpske književne države „Aleja breza“ Gnjonica, klub pisaca „Vukovo pero“ 2016. Loznica, Književni klub „Mladost“ Modriča, Srpske čitaonice "Laza Kostić" Sombor.

NADAHNUĆE

Gledam tvoje lice dok se u snu smiješi...
Ne smijem ga dotaći, neću ni da dišem
jer se plašim da će, ako nešto zgriješim,
nestati s jesenjim kapljicama kiše.

Gledam te dok spavaš – ti božanski stvore!
Prizor ispred mene kao priviđenje!
Čak i rajska vrata da se sad otvore
da pokažu stazu za vječno spasenje,

ne bih odvojila oči s dragog lica!
O, presveti Bože... Da l' oprosta ima
što bez pokajanja postadoh grešnica,
koja to što vidi mjeri s božanstvima?

A tvoj dah mirisan k'o rađanje novo
od koga se bistri razumi pomute.
Svatih da još nije izmišljeno slovo
da opiše trenutke tobom nadahnute.

Dok mi pogled sjetni zamagljen postaje,
probodenim srcem slatka bol zavlada,
bezuslovno duša tebi se predaje,
kad već moram mrijeti, nek to bude sada.

Rada Đošan Kitić

Vjera Garović živi u Zemunu. Završila je Veterinarski fakultet i post-diplomske studije Epiziotologije. Radila je u Poljoprivrednom Kombinat u Beograd. Od 2012. godine je u penziji a od 2014. godine piše poeziju.

Objavila je četiri knjige pesama. "Azbučnik duše" 2016 godine, "Dušoliki svetlopi" 2018 godine. „Snovita Reka“ 2000 godine. „Beseda tišine“ 2022 godine.

Pesme su joj objavljene su u Antologija 40 savremenih pesnika iz Srbije „Ruža na Dunavu“ izdatoj u Tunisu na arapskom jeziku 2021.godine i u dvojezičnoj anologiji: "Моя сербская антология" Vladimira Aleksandroviča Babošina izdatoj u Sankt Peterburgu 2018. godine. Kao i u više časopisa i zbornika poezije.

Dobitnik je prve nagrade na manifestaciji “U susret svetskom danu poezije” u Beču 2016. godine, i Književne nagrade Zlatna pesma (DIPТИH) na Osmamnaestom međunarodnom konkursu za ljubavnu pesmu „Pesmu nad pesmama“ povodom Dana zaljubljenih 2019. godine u Mrkonjić Gradu.

POŽELEO SLAVU

Neko je od mene okrenuo glavu.
Zadrhta mi srce ko u lastavice.
Zasuzilo oko, uželelo lice.
A on slep za ljubav, poželeo slavu!

Na svetlosti bine, oh koja galama!
Aplauzi i smeh odjekuju u noć!
Muzika i igra preskočile ponoć.
Evo hladnog jutra a ja sam još sama.

Pokidane niti ko može da veže?
Za ranjenu ljubav samo ja ću znati.
Rane od ranije, lakše su no sveže.

Jutro već se budi, po putu je rosa.
Puteljkom ka nigde, niko me ne prati
ostavljajuć' mladost, ode seda kosa.

Vjera Garović

Emina Hilić, rođena u Kačarevu. Živi i radi u Pančevu kao medicinska sestra u Opštoj bolnici Pančevo.

Ostvarena kao majka dve ćerke i baka četvoro unučadi.

Poeziju piše od ranog detinjstva dečju zatim ljubavnu, duhovnu.

Od 2018. Postaje član Književnog kluba *Dunavski Venac* gde počinje javno da objavljuje pesme i aktivno učestvuje na međunarodnim pesničkim manifestacijama, konkursima.

Dobitnik je mnogobrojnih zahvalnica, povelja i nagrada.

Neke pesme su joj prevedene na makedonski, italijanski i ruski jezik.

Bavi se humanitarnim radom i slikanjem.

Prvu knjigu pesama *Kad sunce zgasne* objavila je 2021. Godine. *Korak dalje* je njena druga knjiga.

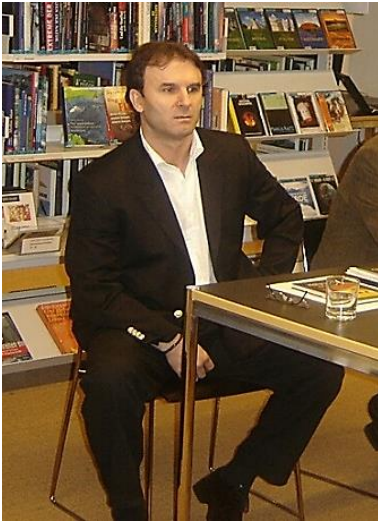
I NESTA JEDNA DUŠA

Izgubio si me zauvek
na vetrometini života.
U smiraj jedne večeri
gde nadjoh utočište.

I prevrnu mi se život
ispred očiju, kao vetar
kad uplete grane.

I nesta jedna duša
koju ti poklanjah
negde gde rastaje se
zauvek od tvoje.
Mislio si, imaš me
kao robinju...
A ne znaš da ja
i zlatne katance kidam,
a ne ove zarđale
od tuge i nemoći.

Emina Hilić

Sava Ilić je rođen u **Šamcu** (Republika Srpska), mladost je proveo u **Deronjama** (Bačka). Od 1989 godine živi Švajcarskoj (Sant Galen). Radi u uglednoj kompaniji „**ORBIT HANDELS GmbH**” kao Menadžer. Oženjen je i ima dve ćerke i sina, što i navodi kao svoj najveći uspeh. Izdao je knjige sa rodoljubivim i ljubavnim pesmama pod nazivom **NOSTALGIJA i IZA TAMNOG VILAJETA**.

- Svojom poezijom je zastupljen i u preko trideset zbornika raznih Udruženja, među kojima su: Udruženje pesnika Srbije, „**PoezijaSRB**“ iz Kruševca, „**MIROSLAV MIKA ANTIĆ**“ iz Inđije, „**VELIMIR RAJIĆ**“ iz Aleksinca, „**ALOJA BREZA**“ iz Gnionice (Republika Srpska), „**SAVOVANJE**“ Šamac (Republika Srpska) i mnogi drugi...

- Član je Udruženja srpskih pisaca Švajcarska, gde učestvuje u zajedničkim godišnjim zbornicima „**ZAVEŠTANJA**“.

KAD LJUBAV UTIHNE

Kao na pričešću besmo čisti, smerni
kad počesmo smelo avanturu burnu,
sad nam duše hladne k`o vetri severni
dok prah naše sreće sipamo u urnu.
Sve se brzo zbililo, k`o behara kada,
pale su sve maske prividne gromade,
još shvatio nisam, a ni ti do sada
da u šaku jednu sva nam sreća stade.
Srešćemo se možda u drugom životu,
vaskrsnuće ljubav prezdravele boli
i tad` ću sve dati za tvoju lepotu,
za tvoj kikut mio, sav svoj život goli.
Tada srcu mome ništa prijat` neće
kao ona jedna šaka puna sreće.

Sava Ilić

Ljiljana Janković rodjena Golubović.

Piše od rane mladosti. Izdala zbirku pesama. Piše, tekstopisac, umetničkom fotografijom i slikanjem.

Zastupljena u zbornicima, antologijama, monografijama.

U literalnim časopisima: Narodne novine, Maslačak, Gorocvet, Jedinstvo i Timočke Esperanto Biltena.

Prevedene su joj haiku pesme na engleskom i pesme na esperanskom jeziku.

Priznanja u raznim društvenim organizacijama: zahvalnice, povelje, diplome, svedočanstva, zavet ratnika.

Bavi se humanitarnim akcijama i planinarenjem.

ŠIBAJU ME...

Šibaju me...
vetrovi
grebu
pobesnele zveri
kiše
ispiraju so
u pukotinama
istina...
Drug mi je
jecaj betona
zanemareni snovi
i maglena
senka prošlosti
u tišini sobe
pesmu vijuge pišu
sudbina trnje mi podarila
dišem u ritmu proleća
ostavljam prošlost bola
u zaboravu
preživljenih godina.

Ljiljana Janković

Mina Kicara: Ovog meseca punim 22 godine i još uvek ne mogu sa sigurnošću da poverujem u taj podatak. Studiram Fakultet za fizičku hemiju. U februaru ove godine, proslavila sam šest godina od kako sam u svetu nauke. Završila sam društveno-jezički smer gimnazije, stoga volim da kažem da imam srce društvenjaka, a mozak prirodnjaka. U osnovnoj školi išla sam na takmičenja iz ruskog jezika, a u gimnaziji iz biologije. Volonter sam u Ustanovi za kulturu-Božidarac, a od pre par meseci i u organizaciji NURDOR i Pokretu za mentalno zdravlje. Volenterskim radom bavim se još od gimnazijskog doba, kada sam sa psihološko-preduzetničkom organizacijom moje gimnazije učestvovala u izradi i prodaji sapuna bez parabena, kao i edukacijom dece iz boravka o istim. Sav novac od prodaje odlazio je deci u Zvečanskoj ulici. Bila sam član Regionalnog Centra za talente Beograd dva. Imam svoj naučno istraživački rad iz oblasti melanoma, koji se sastoji iz teorijskog i praktičnog dela i sa kojim sam nastupila na državnom prvenstvu naučnoistraživačkih radova. Novinar sam Magazina Student u svim rubrikama, a u rubrici sport sam zamenik urednika. Završila sam edukacije S.A. za IT administratora i DATA analyst-a, kao i kurs španskog jezika u organizaciji FONa. Iza sebe imam veliki broj konferencija i edukacija iz raznih oblasti, a najponosnija sam na naučna istraživanja sprovedena za IBRO prilikom učestvovanja u eksperimentima iz neuronauka. Trenutno učestvujem u programu kreativnog pisanja-Epifanija, a jedan od tekstova, izmišljeni intervju sa Alber Kamijem, objavljen je u časopisu „Pulse“. Poslovnu karijeru započela sam u Kiparskoj brokerskoj kući u Beogradu, kao agent na berzi u Hrvatskom kanvasu gde sam saradivala sa Hrvatskim i Slovenačkim tržištem. Radim kao vaspitač dece jaslenog uzrasta, a privatno držim časove ruskog jezika. Tri pesme su mi uvrštene u 15. po redu Zbornik-Zlatnog pera pod nazivom „Osmehom mi dođi“ koji očekujem da će izaći do kraja leta. Volim da pišem, putujem, istražujem i provodim vreme u prirodi sa životinjama, a moja super moć je → svestranost.

ŽENA

Zar ja žena
Koja sam zbog ljubavi prema svima na sve spremna
Koja sam svojim dečijim idealima verna
Koja sam mudra i smerna
Da prekrivam šminkom modrice
Raznih boja zverstva kojima je prekriveno moje lice
Da ne vide ljudi, da ne vide ulice
Da mi jedina putovanja budu ona krvava, bez svesti do bolnice
Da sve diplome i slike sklonim sa police
Da ni dok spavam sa vrata ne nestane trag pseće ogrlice
Da od knjiga čitam samo korice
Jer nemam ja vremena za te, njemu, bezvredne sitnice?
Zar ja žena koja rodim
Sa nasilnikom moram da se srodim
I nipošto ne smem da pružim otpor i da se borim
MINA KICARA
Već da ćutim i u bradu sebe korim
Ono čega nema da moram da stvorim
Ako ne uspem, batine cu brzo morati da prebolim
Kada se u sobu na par dana od dece sklonim
Jer ja kao da samo za poniženja postojim?
U tuđim očima ja sam krivac
Verovatno sam mu prejako stala na živac
Ne veruje mi se, traži se očevicac
Šta god da bude nebitno je, ishod je isti, ja sam negativac
Istrpi, ostani uz njega, dalje ni makac
Odglumi sreću kao pravi profesionalac
Jer bolje je biti udovac, nego ostavljen muškarac.
Nisam ja nešto lepa, ma neka sam i ružna
Ali, da li sam to stvarno svetu dužna
Da zauvek budem sama u borbi i tužna?

Mina Kicara

Sanja Kolega

Rodjena sam 1976. godine u Jagodini. Talenat za pisanje poezije sam otkrila jako rano, još u osnovnoj školi. Tada su moje pesme bile objavljene u listu „Gorocvet“.

Nakon završetka srednje škole, 1994. godine odlazim u Švajcarsku gde sam nastavila sa pisanjem.

U Švajcarskoj sam otkrila i svoj drugi talenat, slikanje.

Te, kada reči ponestanu nastaju slike.

KRAJ

Jednom, kad budem od svih daleko
I vise ne vidim sunca sjaj.
Znam da na mene misli neko,
I ako je mom životu kraj
Kad zadnji put cveće zamiriše
I osmeh poslednji nekom sam dala
Druga ce ruka početi da piše,
Nastavite tamo gde sam je stala.
I niko za mnom ne treba da plače
Jer mi zore nisu bile sive,
Samo čitajte moje pesme
Jer ja ću živeti, dok one žive.
Ja nisam pesnik slomljenog srca,
Ja sam samo pesnik sa tužnim očima.
Moje srce uvek će kucati,
U rajskim zorama ili paklenim noćima.
I ne žalim sto smrt mi kaže „Kreni“
Odlazim tiho poput neke sene.
Ja znam da će moje pesme pričati o meni
Onda kad primete da više nema mene.

Sanja Kolega

Jasmina Krštenić

Diplomirani pravnik, posrednik, specijalista za borbu protiv pranja novca i finansiranja terorizma, osnivač i potpredsednik Asocijacije pravnika „AEPA“, optimista i poeta...

Tvorac elektronske platforme za sprečavanje vršnjačkog nasilja „Detinjstvo bez nasilja“ koja je uvrštena u Akcioni plan Republike Srbije.

Autor preko trideset naučnih i stručnih članaka na srpskom i engleskom jeziku, objavljenih u domaćim i stranim časopisima i zbornicima radova sa konferencija.

Autor brošure „NE nasilju, porodici DA“

Osnivač inicijative za sprečavanje rodno zasnovanog nasilja „Prijavi-zaustavi“

IZLAZIM

I pored zatvorenih vrata,
Rešila sam... odlazim
Iako se i zatvore zauvek...
Više ne dolazim!
Plakala, strepela, ćutala, jecala,
Nikada dovoljno dobra, nikada prava.
Iza vrata je bolji svet,
Oduvek to sam znala.
Povratka nema, gubitak je prežaljen,
Stari svet nestaje u treptaju suznog oka.
Mog oka, mog srca, moje prećutane reči...
Izlazim iz tmine, iz dana koji nisu bili moji.
Odlazim i verujem da uvek izlaz postoji.

Jasmina Kršenić

Miloratka - Mila Lazarević ex Maričić

DATUM RODJENJA: Za pesnike ne postoji vreme

MESTO RODJENJA: Iznedrila me magla iznad reke Studenice

MESTO BORA VKA: Između SNA i JAVE

STRUČNA SPREMA: Osrednje obrazovanje + neostvarene želje

ŠTA RADI: Poklekla pred izazovom prirode i svojih emocija, poezijom se bavi donedavno u potaji

PERSPEKTIVA: Trenutno su mi zamagljeni pesnički vidici

PESMA ULOVLJENA U HAZARSKOM REČNIKU

Trčim kroz huku neke reke
što teče kroz moj san
i čujem kako huče
velika moćna voda,
duboka do srca,
hladna i smrtonosna.
Njena huka dopire
u sve pukotine
i pregibe mojih snova;
lelujam se i padam
na dno svoje jeseni,
jer je pesma naišla
kad joj vreme nije.
Probdela sam noći i noći
trčeći kroz svoje strahove
i kotrljajući uspomene,
jer nema šta
da osvetli moje snove
u potpunoj pomrčini,
iza sklopljenih kapaka.
Sećanje na svetlost
koje više nema,
ljubomorna na tvoje misli,
zaboravljene u mom pogledu,
gde se i pahuljice
pretvaraju u suze.
ČITAM ŽIVOT UNATRAG.

Miloratka - Mila Lazarević

Radoslavka Lazić rođena je u Jabučju.

Umetnost je njena strast, od kada zna za sebe. U stalnom je umetničkom traganju i tranzicijama.

Pored poezije bavi se vajarstvom i slikarstvom, eksperimentišući sa neobičnim materijalima. Tako nastaju originalne umetničke forme.

Rad Radoslavke Lazić doživljavamo intuitivno i postepeno, kao deo osobenog unutrašnjeg toka jedne pitome i tihe stvaralačke prirode, koja ne odbija da sledi svoje intuitivne, kreativne putokaze.

SKRAĆENA PESMA

Pustim k'o utvara,
Kletvom tugu teram,
Ogledala rasparčala, suze mastilo.
Spraću blato sa tralja,
Ništa se teže ne rastvara,
Nego prevara.
Rastalački prepukla.
Kažeš, ljubav ti je velika,
K'o potok da gazim više kolena,
Prolećne lapavice, jedne godine.
Spim na tvom ramenu,
Umorena glava, na hladnom kamenu...
Umreću od boljenja, topljenja;
Rodi me majko, ponovo,
Pesmouku, rime da pojem,
Nagu, k'o strast,
Beznogu, da k'o horde
Lutati ne mogu.
Usahlooku, vidim daleko, a padoh nisko,
Jednokrilaticu bezruku...
Četiri zida, prazna, u sebi zvečim.
Leptir, na čiodi umiranja;
Usud mi šapnu, traži ljubav,
U ljubavi zaljubljenog čoveka;
Teku misli, reka bludnica,
Bez smokvinog lista,
Milovanjem ljubi dotaknuto.
Kožu staru, moju svuci,
U novo me obuci.
Udaću se za san,
Rešila sam!

Radoslavka Lazić

Dragica Majstorović - Draga rođena je 1974. godine u Zemunu gde živi i stvara. Po zanimanju je TEFL nastavnik engleskog jezika. Predsednik je udruženja Populiarti, a pisanjem se bavi još od školskih dana.

Kao student, objavila je prvu priču u zborniku Beografita, Mamihlapinatapei. Prve zbirke pesama iz nešto zrelijeg perioda „Plamen“ na srpskom i „To The Lost One“ na engleskom jeziku dostupne su u elektronskoj formi.

Roman prvenac „Tokovi Snova“ za IK Presing objavljen je krajem 2017. godine. 2019. godine predstavila vam je društveno - angažovani roman „Kamikaze“ i zbirku poezije „Silazak anđela“. Zbirka poezije „Medijum“ se tematski i sentimentom nastavlja na nju i pojavila se oktobra 2022. Novi roman, Kap meda u vodama Uskršnjeg ostrva je u pripremi. Navedena dela objavljena su pod pseudonimom Draga.

Određen broj pesama i priča objavljen joj je u zbornicima, nakon učešća u prigodnim literarnim konkursima.

Odlikuju je jake emocije i filozofska promišljanja protkana kroz različite žanrove.

NA VETROMETINI

Čuješ li zvuke nemira
Harmoniju indigo noći
Što kvare na vetrometini?

Lupaju okna prozora.
To potamnela hrastovina
Upornim tupim treskom
Tera svetlo sa obzorja,
Gnev u vetar pretvara.
I grom ohol udara
Poput divljih pesnica,
Po glavi punoj utvara.

Na vetrometini,
Na čijem ništavilu
Jezdi vapaj bola
Što pustahija ostavi,
Te ni žive duše
Unedogled nema,
Gospode,
Ni ti me ne izbavi!

Ostavio si mi
Dve žilave ruke,
To vrbino pruće
Što fijukom
Daleko seže,
Ruke da zaklon prave,
Ruke da oslobode
Omču koja me steže.

Znaj, jednoga dana
Strahu u oči pogledaću.
Ponosan na mene bićeš.
Od jada kandže izrasle
U srce problema zariću.
Verujem, veruj!
Kroz mene pobeđićeš!

Dragica Majstorović - Draga

Mirjana Maksimović je rođena, živi i radi u Beogradu.

Bavi se glumom, pevanjem i pisanjem. Do sada je objavila dva romana: "Okrenuta strana" (2019) i "Čuvar snova" (2021) i zbirku pesama za decu "Pesme koje laste donose" (2023).

Glumacka ostvarenja: u seriji "Urgentni centar" (tri epizodne uloge), serija "Sindjelici", film "Otac" (FEST, 2020), "Dosije", u seriji "Mozaik" (uloga Prorocice), film "Čekaj me i vratiću se" (uloga profesorke) i još mnogo toga...

Izdala je album sa osam pop-rock numera pod nazivom "Anđeoski prah" (2020) Za sve ove pesme napisala je stihove, a za numeru "Dvadeset i jedan gram" i muziku i aranžman.

SPAŠENA !!!

Dok "krojiš" mi stas
Režiš tiho...
"Da ne čujem, ti glas ..
Da pisnula nisi..."

Tvoj ogromni dlan
Zaklanja mi dan
A noć kad dođe,
Valjaš naša tela
Ekstaza tvoja,
Bol je vrela.

I potom, bar na tren,
Prašina zvezdana
Smiri u tebi, tog...
Đavola iz bezdana.
S novim jutrom,
Tužna sam...i bleđa.
I dželat moj
Kraj mene seda.
Drhtim i pazim,
Da ti ne prilazim.
Ćutim...milim...
Udarce primam..
Ni da zacvilim !!!

Pred Ikonom Slavskom,
Klečim i plačem
Okom po meni sevneš,
Oštro k*o mačem.
Ceriš se...šapćeš...
"Aha...tu je!
Baš, će da te čuje !?"

Ipak, jednog dana
Iz svetla bezgraničnog
Snažno, k*o grom!
Bol kosmička
Sleti na naš dom.

Anđeli na mojoj strani
Dok crna noć te brani...
U pakao odlaziš sam.
Od tebe spašena sam.
Od tebe spašena sam.
Od tebe spašena sam !!!

Mirjana Maksimovic

Svetlana Markišić, rođena Antić

Rodjena u Beogradu 23.01.1961. godine gde je i završila gimnaziju Sv.Sava.

Majka je dvoje odrasle dece, sina i ćerke, oboje su u umetničkim profesijama, sin master grafičkog dizajna, kći specijalista klavira, oboje rade u svojoj struci.

Još u mladosti je volela poeziju tako da je i sama ponekad pisala.

ŽIVOT

Odakle da počnem,
jesam li živ?
Gledam u nebo.
I mesečev zrak, uz tamni oblak, postaće siv.

I gde da krenem, da stignem život,
Možda se negde izgubio uz put
I da ga stignem, šta ako bude.
Taj put blatnjav, a život krut.

Dokle da idem i šta je sve uz put,
Ne znam ni sam,
Da li je sreća, to što si živ,
Ili je sreća što je put dug.

Gde da se vratim, da budem živ,
Da li je sreća da juriš život
Sa dosta krivih,
A i sam si kriv!

Svetlana Markišić

Biljana Mihajlović rođena je 01.05.1956. godine u Vojvodini, gde završava gimnaziju. Godine 1991. odlazi sa svoje dvoje dece u Švajcarsku. Od 2001. godine intenzivno piše poeziju i slika, a bavi se i fotografijom. Član je raznih udruženja: Udruženje slikara „Pro Art '94“, Udruženje srpskih pisaca u Švajcarskoj i „Interkulturelle Brücke“ u Cirihu. Dobitnik je nagrade za poeziju i slikarstvo Kulturnog udruženja Karađorđević iz Beograda, a zastupljena je u antologiji „Garavi Sokak“ štampanoj u Indiji.

Njena poezija predstavljena je i u zbornicima Udruženja srpskih pisaca Švajcarske.

A, GITARA JE SVIRALA

Pošljunčena plaža

U rano jutarnje...

Mutno nebo

Dva stopala u more

Smočena...

Pogled luta

Uprt u daljine -

Gde li se to dotiču

SUDBINE...

Tek poneki skriveni

Sunca titraj

Odbljesne nemirnom

površinom mora

Da li se sve u Životu – MORA?

Dok, gitara je svirala...

Tela u ritmu njišu se

Kao list povetarcem, lahorom

nežnim

Doticana –

Koja čarolija TO je

ŽIVOTU

Samo znana...?

Pitanja, pitanja

U rana svitanja -

Nižu se

Kao niska bisera o vratu

Kada

Raspe se...

A, gitara je svirala.

Biljana Mihajlović

TAJNA

Pronaći ću
tajnu
smisla života,
jednoga dana
kad prljav i ranjav
stanem
sred scene,
kad godine prošle
podvala se manu
i zbace sa sebe
iluzija sene.

Milena Milačić

Saša Saška Milovanović rođena je 18. aprila 1973. god. u Kraljevu. Diplomirala je na Pravnom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Na Institutu za međunarodnu diplomatiju stekla je licencu medijatora.

Kao studentkinja objavila je zbirku poezije "Šaka plodnih slova", a zbirku poezije

"Žena od marcipana" izdaje 2022. godine. Objavljivanje romana prvenca očekuje se početkom naredne godine.

Dobitnica je dvanaest međunarodnih i domaćih nagrada za poeziju namenjenu deci i odraslima i prozu. Najznačajnija je druga nagrada osvojena u Rimu, Italija na konkursu "Primo D'ecellenzya internazionale cittadel galati", 2021. godine.

Učesnica je međunarodnih festivala u Rusiji i Turskoj. Zastupljena je u zbornicima "Reč u vremenu", "Šraf", "Talasi slobode", književnog društva Čegar i drugim. Sarađuje sa časopisima "Ada" i "Nekazano". Članica je Sveslovenskog književnog društva, Srpskog umetničkog društva, Kluba pisaca Čukarice i udruženja Populiarti.

Živi i i radi u Beogradu.

PIŠEM O TEBI

Pišem o tebi,
a jedino što znam je:
da si žena i da te nema.
Ni ime ne znam tvoje.
a mogla si biti:
Marija, Milena, Ana,
Nevena, Ivana, Sanja...
A možda si baš ti ona
Jelena, žena koje nema,
na ukletom ostrvu
bezumlja i srama,
gde krik stradanja
na sebe nabacuje
devet krugova pakla,
dok život se ranjava
oštrim parčićima stakla.
Na piru zveri pomahnitalog uma,
gosti se kerber
s' prašnjaviog drumu.
U taj čas,
zajecaše zvezde Gospode,
izgubiše sjaj,
navukoše monaške odore.
Kaješ li se kralju tame,
krvniku, bestidniče,
što nje nema, nema je?
Niz sunčev zrak
što svud po meni kaplje,
šalješ mi svoje oporuke:
"Piši o meni, puši...
Neka se zna i čuje.
Ispaljuj počasne plotune reči!"
I ja pišem o tebi,
a jedino što znam je:
da si žena i da te nema.

A moglo je biti sve drugačije.
Jednog baš ovakvog popodneva,
sedele bismo u
obližnjoj Maderi.
Glasovi slučajnih prolaznika
bi se sudarali i odbijali.
Ispijale bi: ti crnu kafu,
ja dupli espresso sa mlekom.
Maj bi u tvom
zelenom oku spavao,
u mom tamnom bi nestajao.
Bila bi u cvetnoj haljini
na koju bi sletali leptiri,
ja u džinsu kupljenom na
poslednjoj sezonskoj rasprodaji.
Mirisala bi na limetu i jasmín,
ja na kedar i bergamot.
Kosa bi ti bila svezana u rep,
meni puštena i razuzdana.
Hvalila bi mi se da kako ti je
kolač od višanja konačno uspeo,
ja bih ti priznala da sam
tvorila pesmu o ljubavnicima.
Govorila bi mi tiho
neke poverljive stvari,
a ja bih se grohotom smejala,
tako glasno, da bi se i proleće
saplelo o moj smeh.

Ovako, pišem o tebi,
a jedino što znam je:
da si žena i da te nema.

Saša Saška Milovanović

Ljiljana Nešković Bulatović rođena je u Podgorici. Diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na odseku za engleski jezik i književnost, a potom je završila i master studije na temu Američke književnosti, položila je državni ispit za Predavača, profesora. Takođe je završila i koledž „London Study Centre“ u Londonu. Nekoliko godina radila je kao prevodilac i profesor u firmama i školama. Poslednjih 26 godina radi kao specijalista za engleski jezik, profesor, prevodilac engleskog jezika (opšteg i vazduhoplovnog) u Kontrolni letenja Srbije i Crne Gore doo Beograd, u kabinetu direktora. Ovlašćeni je državni ispitiivač/ocenjivač pilota i kontrolora letenja od strane Direktorata za civilno vazduhoplovstvo Srbije, Crne Gore, Bosne i Hercegovine kao i od strane Mayflower Koledža-a iz Plimuta, Engleska, za TEA test, kao i od strane EUROCONTROL-a, iz Luksemburga za ELPAC test, iz domena vazduhoplovnog engleskog jezika. Osim toga prevela je na hiljade i hiljade stranica poverljivih ugovora, sporazuma, dokumenata, rezoluciju 1244 itd.

Objavila je brojne pesme u zbornicima, časopisima, u domaćim i inostranim medijima i dobitnik je brojnih diploma, plakata, zahvalnica. Nagrađena je i sertifikatom od „Međunarodne fondacije za umetnost i kulturu Munir Mezyed“ za doprinos kulturi i humanosti 2019 godine, zatim je dobila i specijalnu nagradu žirija na Međunarodnom festivalu Evropskog šampionata poezije 2019 za pesmu „Čisto da znaš“, takođe i Počasni doktorat za književnost 2019 od Evropskog Instituta Roma za proučavanje i istraživanje zločina protiv humanosti i međunarodnog prava, kao i Sertifikat za promovisanje književnosti u svetu od Svetskog udruženja Pesnika iz Rumunije, specijalnu nagradu žirija za pesmu „Anđele“ na Međunarodnom festivalu poezije „Tebi moj anđele“ a pesme su joj

prevođene na engleski, francuski, španski, rumunski, arapski i romski jezik. 2019. godine objavila je zbirku pesama „Nekad, kad sam te volela“ i za ovu knjigu dobila je i nagradu Prvi oskar Srbije 2019. U 2021. godini objavila je svoju drugu knjigu pesama i kratkih priča „Neka druga ja“. Pored drugih nagrada Ljiljana je dobitnica i nagrade „Beogradski pobednik“ kao i nagrade „Najžena 21 veka“ za 2021. godinu za svoj doprinos, kako u oblasti prevođenja tako i za sveukupno angažovanje i doprinos na polju umetnosti i kulture. Takođe je nominovana i za prestižnu nagradu grada Beograda „Despot Stevan Lazarević“. U 2022. godini dobila je nagradu Women Leaders 2022 (žena lider 2022).Ljiljanina druga velika ljubav je muzika. Godinama je svirala harmoniku, pevala u horu muzičke škole, horu Radio televizije Crne Gore i u grupi „More“ u Podgorici, sa kojom je učestvovala i na festivalu „Titogradsko proleće“ a zatim i u horu Darinke Matić i horu Braća Baruh u Beogradu. Pre 5 godina postala je članica ansambla „Ratislav Blagojević i Gledanice“ koji neguje stare srpske tradicionalne i druge pesme i sa njim je Ljiljana takođe učestvovala u brojnim kulturnim manifestacijama, u zemlji i inostranstvu, na svim televizijama i u brojnim medijima.Ljiljana se oprobala i kao glumica u Muzičko scenskom performansu „Moderna Bajka“ u Akademiji 28 i u drugoj predstavi 2021. godine pod nazivom „Žena u životu jednog muškarca“ gde se pored glume oprobala i kao maneken.

Ljiljana je srećna majka jedne prelepe Ane i uspešna poslovna žena, pesnik, zaljubljenik u muziku, putovanja, ljude, u sve što je lepo i što oplemenjuje.

ANĐELE BELI

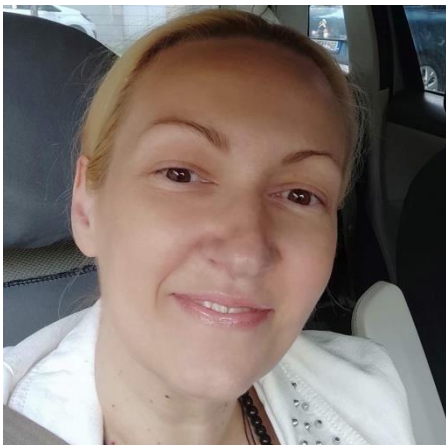
I ti mi ode, tek tako, bez reči,
na bolje mesto, u lepši svet,
možda je nebo oltar što leči,
možda je tuga od boga cvet.

I ti mi ode, snago moja,
ostavi srce, dušu praznom,
koga hrabri sad ruka tvoja,
zoveš li sudbinu svojom kaznom.

Da li oreš nebeske njive,
zidaš li pokolenju novi dom,
putevi slave još tvoji žive,
ima li kraja putovanju tvom.

Da li je telo umorno tvoje,
život za tebe imaše pretesan kraj,
pusti sad brige, probleme svoje,
sa mirom leti anđele moj.

Ljiljana Nešković Bulatović

Snežana Ostojić McArdle, Rođena u Beogradu, večiti pionir i tragač za dušom. Po profesiji mama. Bavi se grafičkim i veb dizajnom, astrologijom, ponekad napiše neku pesmu ili tekst. Piše od kad zna za sebe, a prvu pesmu je objavila sa 8 godina u školskom časopisu, da bi taj niz bio nastavljen i kroz Petu beogradsku gimnaziju. Neke njene tekstove su pevali Džej, Zlata Petrović, Šeki Turković, Marinko Rokvić, Goca Božinovska, Igor Đurović, Vanesa i mnogi drugi. Iz njenog pera je izašao tekst pesme "Ciganin sam, al' najlepší".

Već dve godine redovno objavljuje u zbornicima poezije "Šraf", "Tragovi na pesku", "Kirka - međunarodni umetnički almanah", Nekazano, "Zlatno pero" i mnogi drugi.

NIŠTA

Ništa, osim jame koja zjapi
i preti da proguta poslednje zrno moga razuma
ne postoji više, na mestu njegovih slika
prazne stranice albuma

Zlatna prašina kitnjastih reči
udica za usamljene, neispunjene žene
Laž – svako njegovo "Volim te"
plaćeno preko realne cene

Slomljena od čekanja, natekla od suza
a on kao ne zna o čemu se radi
ja plačem, on se smeje
zver u njemu se mojom mukom sladi

Ugruvana bez udarca, modra bez batina
zločin, a nigde krvi
slomljena bez dodira, bez vike i grubosti
živa, a goste se crvi

Snežana Ostojić McArdle

Violeta Penić rođena Marić 22.11.1974 u Vršcu (Srbija) Od 1993 živi u mačvanskom selu Dublje. Poezijom se bavi od rane mladosti. Prvi objavljeni radovi su u dečijim listovima Neven i Kekec. Osim poezije piše prozu, kratke priče kao i poeziju namenjenu deci. Njene pesme su se našle u mnogobrojnim Zbornicima i Antologijama. Prevodjene su i objavljivane kako u zemlji tako i u inostranstvu. Pesma "VERA" je objavljena na 11 jezika. Deo svojih pesama su objavljene u knjizi "SRCE JEDNOG PESNIKA". "Dobitnica četiri književne nagrade iz oblasti poezije. Odlikovana zlatnom medaljom Ministarstva kulture i obrazovanja Republike Srbije. Osim pisanja veliki je humanista i borac za ljudska prava. Nosilac najvećih priznanja Crvenog Krsta i Crvenog Polumeseća. Dobitnik zlatne značke jednakosti. Svoj doprinos u borbi protiv pedofilije je dala objavljivanjem romana "VRISAK UMRLOG DETINJSTVA". "Roman je proglašen za najbolji roman godine za 2020 u Severnoj Makedoniji. Pozivanjem na budjenje svesti i savesti kod ljudi daje kroz roman "GRAD NEVIDLJIVIH LJUDI". "Od 2019 je Ambasador mira IQRA SVETSKE ORGANIZACIJE ZA MIR. Rado se odaziva svim humanitarnim akcijama. Višestruko je nagrađivana i kao Davalac krvi. Majka dvoje dece.

KRISTALNA DVORANA SNOVA

Zaplesala sam u kristalnoj dvorani snova,
na vrhovima prstiju u tišini plesala, da ne
probudim uspavane zidove
nemira...

Od zveckanja hladnoće probudila se istina,
cerenjem ubija poslednji tračak
nevine nade.

Od grohota iskeženih zuba
obruši se dvorana, ostaše samo goli zidovi
snežne lavine sete...

Utrnuše ruke ogolele duše,
i poredjani svetovi oholo se ruše.

Sklapam oči u tom raskoraku
skazaljki gde umirem lagano svitanjem novim.

Zaledio se u vazduhu dah,
a ja i dalje mrtvilu tonem,
ne marim za strah.

Violeta Penić

Plamenka Pešić – Nikolić

Rođena je 18.12.1967. godine Crni Vrh, Knjazevac, R.Srbija.
Živi i radi u Beogradu od 2009.god.
Svoje pesme i priče objavljuje u raznim zbornicima.

Nekadašnji član Udruženja žrtava nasilja „Hajr“

PROBUDI SE, NEŠTO SE DEŠAVA

Probudi se, nešto se dešava
Probudi se !
Trgni se !
Pokreni se !
Nešto se dešava!
Podižeš se sa dna,
Zbacaš sa svoja pleća
Jad i čemer
Što te pritiskao svih
Ovih godina.
Krila su ti povređena ,
Rane krvare na sve strane,
Ti se ne predaješ.
Ne posustaješ pod njihovim lažnim ,
Poganim rečima,

Već ideš dalje
U potrazi za novim boljim životom.
Svakim danom
Tvoja krila jačaju.
Raduju se svakom trenu ,
Raduju se novom životu.
Uzdižeš se
Iznad svih njihovih uvreda,
Počinješ da letiš,
Smelo i visoko,
U potrazi za novim gnezdом.
I dođe dan,
I dođe vreme
Kad ti ranjena ptico
Pronađeš svoje novo gnezdo
Puno ljubavi i topline!

Plamenka Pešić – Nikolić

Olga Radenković se na dan žena 1958. godine upoznala sa ovim svetom i to u srcu Srbije, u Kruševcu gradu. Odrasla je u jednom prelepom selu, pored reke Pepeljuše. Radila je u komercijali čuvene modne konfekcije Zvezda. Tamo je upoznala mnogo ljudi i srela se sa raznim ljudskim sudbinama, te je to dalo podsticaj da svoje misli pretoči u stihove. Piše ljubavne, rodoljubive, misaone, satirične i šaljive pesme. Deca su čest motiv njenih stihova. Poseban deo njenog opusa čine pesme sa specifičnim rečima iz Čarapanskog kraja, gde je opisavala ljude pored kojih je provela skoro ceo život. Od 2020. godine član je pesničkog udruženja SRB i redovno učestvuje u pesničkim druženjima širom zemlje. Takođe je član i SKORA od 2022. godine. Do sada je objavila pesme „Sine moj sine, majka uvek brine“, „Vozači“, „Znam“, „Žena a broj“, a za pesmu „Ne trči, sine“ primila je zahvalnicu u zborniku „Stihom putuj“ od udruženja pisaca – „Poete“ iz Beograda. Ove godine izlazi knjiga „U moru nemira“, a u pripremi je druga satirična knjiga.

Udata je i majka dvoje dece.

NE VRAĆAJ SE VIŠE

Ne vraćaj se više u moj život,
jer beskrajna pustoš vlada.
Da li sam kriva, ili ti?
To više nije važno sada.

Svemu je došao kraj.
Čemu želiti ili kleti?
Ostaje samo sećanje, kasno za prolećne cveti.
Sama sam.
Putanjom beskrajnom,
nepoznatom, koračam u seti.
Ali vidim...
Vidim kako tvoje biće,
u susret srećno, drugoj ženi u zagrljaj leti.

Danas to me više ne dotiče,
isteklo je naše vreme,
kako si i sa kim živiš,
baš mi se ni malo ne tiče!

Olga Radenković

Monika Rajlić, rođena 18. juna 1974. godine u podnožju Homoljskih planina. Sa 15 godina dolazi u Švajcarsku i pogled na voljena brda u izmaglici i Gornjačku klisuru, zamenjuje pogledom na veličanstvene Alpe i plavetnilo Bodenskog jezera. Možda baš zato, ova prelepa zemlja tako prirodno i lako postaje njena druga domovina. Monikina velika ljubav su pisanje, slikanje i fotografija. Ponosna je majka dvoje divne dece, koja su joj velika podrška i inspiracija. Živi i stvara u Sent Galenu, gde živi svoj san. Član je Udruženja srpskih pisaca Švajcarske.

NASLEDSTVO

Obavijena velom zaborava,
jedna misao mi noćas,
brzinom munje
prolete kroz sećanje...
Sećanje na bol,
koji još uvek osećam
na svome telu,
pri samoj pomisli
na taj dan
i stare, umorne,
zaštitničke ruke,
koje me tada spasiše
iz tvojih kandži...
Ruke starice,
kojoj nikad nisam umela
reći „Hvala“...

Na stranu to
što nisi umeo da
me voliš...
Na stranu sve ostalo...
Ali, nisi trebao mene,
tvoju jedinu,
kazniti za nečiji, tuđi, greh...
A tvoja sam,
čini mi se još uvek,

iako sam godinama
bežala od same pomisli
da sam tvoja kopija...

Sada znam,
da ovaj led,
koji u grudima nosim,
nije ništa drugo,
nego tvoje remek delo.
To je jedino
što si mi ostavio u nasledstvo,
pre nego što si nestao
iz mog života,
ovaj put, zauvek...

A ja ostajem ovde, sama,
da se borim
sa svojim demonima,
dok me ti,
negde iz daljine,
još uvek nemo pratiš...
Ali ja noćas stavljam tačku
i sve ti opraštam...
a Tebe,
neka Anđeli čuvaju...

Monika Rajlić

Gordana Sarić, profesor francuskog i latinskog jezika iz Nikšića, Crna Gora, objavila je 23 knjige ljubavne i dječije poezije i proze. Njenih 30 pjesama, koje su komponovane, uče se u drugom razredu Osnovne škole. Dobitnica je državnih, regionalnih i svjetskih nagrada. Nedavno je dobila najveću nagradu iz Filantropije u Crnoj Gori "ISKRA" za OPŠTE DOBRO, proglašena je i za VOLONTERA GODINE CRNE GORE, dobila najveću nagradu OSLOBODJENJA NIKŠIĆA za kulturu. Svjetski je ambasador za mir u nekoliko zemalja, IKONA MIRA u MAROKU, PRINCEZA MIRA U BELGIJI, AMBASADOR MIRA U ITALIJI itd. Proglašena je za NAJVOLJENIJU ŽENU 21 vijeka sa nagradom za NAJBOLJI PJESNIČKI RUKOPIS u organizaciji DRUŠTVA PRIVREDNIKA SRBIJE, KRALJICA JE POEZIJE u BITOLU itd. Njena BIOGRAFIJA JE VRLO BOGATA što pokazuje 1050 jedinica objavljenih u BIBLIOGRAFSKOM ČASOPISU NACIONALNE BIBLIOTEKE NA CETINJU. 2023. godine dobitnica je nagrade POETSKA ZVIJEZDA u Bitolju.

RIZNICA LJUBAVI

Tražim svijet gdje se ljubav slavi,
gdje lijepa riječ raste na poljima mira,
da sklonim čak i sopstvenu sjenu
od kobi bezumnih sukoba i nemira.

U mom srcu od sna i svjetlosti
riznica ljubavi za sve ljude ima
i ne mogu shvatiti razlog mržnje
prema drugim vjerama i narodima.

Jedan Bog, kako god ga neko zvaao,
stvorio je srce da ljubi i voli
i da se sa drugim srcem spaja,
nije važno kom božanstvu se moli.

Moja čežnja za jedinstvom duša
htjela bi poletjeti iz isrca i grudi,
htjela bi da razumom i mudrošću uma
svijet razjedinjen ljubavlju probudi.

Moje čežnje krikom duše za mir mole,
za život u porodici gdje će mir da vlada ,
i grlim sve neznane koji se vole
puna ljubavi i svjetlosnih nada.

Gordana Sarić

Špejtim Sojeva od mila zvan **Sole**, rođen 12. januara 1970. godine u Uroševcu, AP KiM Republika Srbija, osnovnu školu na albanskom jeziku završio u rodnom gradu, dok je srednju školu završio u Vučitrnu AP KiM Republika Srbija. Od 1988. do 2022.godine bio zaposlen u Ministarstvu unutrašnjih poslova Republike Srbije na mestu policijskog službenika. Objavljena dela: Putešestvija, Mostovi prijateljstva, Obalama i dolinama, Većiti tragovi, Balkanskom dolinom, Kroz vreme, Tragovi mojih putešestvija, pesnička zbirka za decu Ljubimac, i priređivač je književnog zbornika Policajci s dušom. Pesme su mu objavljene u mnogobrojnim međunarodnim zbornicima. Više puta je nagrađivan Član je Udruženj književnika Srbije. Živi i stvara u Beogradu.

NJEGOV GREH

Odakle pravo da nadglasa tišinu,
oduzme osmeh na licu,
izmami bujice suza,
zamrači svetlost oko nas.
Ostasmo skamenjeni – statue!

Odakle pravo da bude grešan,
da odvoji milog od najmlijeg!
Otrgne iz oka, očinje brige.
Pitam se: odakle? Odakle?

Ne želim da verujem u istine što slamaju.
Kako bol da prebolimo, kako tugu da prebrodimo?

Onom što počini greh, njemu iz sveg glasa govorim!

Uništio je mladost u poletu,
al' ne i ponos, ni ljudsku dušu, ponajmanje ljubav!

I samo mu mogu reći:
– Nisi ni blizu uspehu, potonuo si u sopstvenom grehu!

Špejtim Sojeva

Sandra Stefanović Barbara je rođena u Beogradu. Zonu svoga komfora pronalazim u pisanju pesama dok inspiraciju vidim u svemu. Vese-log duha, pozitivne naravi, svestrana i uvek spremna za nova učenja i saznavanja. Saosećanje na visokom nivou za svet oko sebe. Volim život, ljude, umetnost, kreativnost, maštu.

Svoju poeziju objavljujem na instagram stranici „Moje pesme – Moji snovi“

Životni moto:

„Ono što me ne ubije to me ojača“ i „Živi svoje potrebe kakve god da su jer to je jedini način da budeš srećan.“

NEBESKI POLJUBAC ŠALJEM

Šaljem ti Nebeski poljubac svakoga dana
putem neba, andjela čuvara.

I kada nisam tu pored tebe
dišem mislima uz tebe,
čuvam tvoj mir, tvoj san, tvoju ljubav
noć i dan.

Pazim na tvoje boli
na sve što ti srce voli, ćutim i kraj tebe stojim.

Dok dišem tvoj čuvar biću
kroz daljine i vreme nad tobom bdiću.

Ti zažmuri kada si umoran,
kada te tuge slome,
i osetićeš Nebeski poljubac na čelu svome.
Biće to usne moje koje ti blagoslov spuštaju
da ideš dalje da istraješ zbog duše svoje.

Drago biće moje
ne dam da te vetrovi šibaju,
da ti se potoci niz lice slivaju
budi srećan i spokojan
jer Nebeski poljubac šaljem
da te njime celog obavijem.

Sandra Stefanović Barbara

Gordana Šolević Subotić rođena je u Medveđi, gde stiče osnovno obrazovanje. U Zagrebu studira medicinske nauke, i osniva porodicu. Radi u Laboratoriji za medicinsku genetiku, u Beogradu, gde danas živi i stvara.

Majka dvoje dece, i odnedavno baka jedne Dunje.

Piše od ranog detinjstva. Pesme objavljuje u školskim almanasima.

Smatra da je poezija za pesnika zaborav sebe, stapanje sa onim što je seme svega, a to je Ljubav.

Zato je poezija božanska.

Pesme su joj zastupljene u više zbornika i nekoliko antologija.

Nagrađivana.

Objavila zbirke poezije "Pričaj mi, hladno mi je", Mala knjiga, Novi Sad, 2019.god. i "Kad šafrani u šumama cvatu", 2021. u izdanju kuće Darwish, u Nemačkoj, koja je prevedena na arapskom jeziku, maj 2023.

Članica je književnih klubova "Skadarlijska boemija", "Libero Markoni" i "Građani Zemuna".

Voli proleće, mladost, dečji smeh, putovanja, rumena jutra, letnji pljusak, nevreme u planini...

DA L' JE TO ONA...

Prokleta kurva za njega je bila...
a, nikom od njega išla nije
Trpela je uvrede...
Deca joj mala...
Bez osećaja se predavala
Skupo plaćala mir
Duše njene skrnatio je hram
u slabosti svojoj nasilan
On ljubavi nije imao da da
il' nije umeo dati...

Negde ga je...
žalila
Čuvala je od svog bola
svetle tragove devojačkog sna
A srce prevareno... signale je
slalo...
Žaokom sudbine otrovano
sve tiše je pratilo korak...
Molila je...
- Mali su još...
Izdrži!
Al' jednom je umorno stalo

Za smernom ženom
povorka korača nemo...
Krišom od sveta, on suze lije
za kurvom svojom...
jer imati ženu
umeo nikada nije...
I plače za sobom
ne za njom
koju više ne može da psuje...
Ni bije

Nad odmorištem njenim
niknuće Kraljica noći...
Raskošnih boja cvet
Da je ne plaši gusta tama
Života njenog veo bila je ona...
On zvaće ga Noćna frajla,
Tako ga prepoznaje njegov svet
U kom se pogrdno naziva
majka dece svoje...
što gledaju
u svetlost iznad crkvenog zvona
Da l' to na Nebu
majka je zasjala
Da l' je to Ona...

Gordana Šolević Subotić

Tatjana Tegeltija

Rodjena je u Zrenjaninu, 03.11.1968.godine.

Otac Zdravko, majka Stefanija.

Završila tehnički fakultet 'Mihajlo Pupin' u Zrenjaninu, smer informatika u obrazovanju.VII-1

Majka troje dece.

Baka jednom unučetu.

Verujem da je svaki dan nova šansa,da je naš karakter naša sudbina i da bolje sutra stvaramo sad.Ništa se ne čeka.

Na okolnosti i druge ljude ne možemo uticati,samo na sebe.

Porediti se možemo samo sa sobom od juče.

BLUZ ŽENE

Hej, sestro!
Ne daj da te i jedna bitanga
Učini nesrećnom.

Hej, sestro!
Život je lep, kad znaš ko si.

Hej, sestro!
Žene smo obe, znamo i ti i ja.

Hej, sestro!
Drži glavu gore, mama te nije rodila
Da držiš svoju glavu pognutu.

Hej, sestro
Kad si zarozana, ni sebi ne trebaš.

Hej, sestro
Pevaj sa mnom ovaj bluz, jer to je
Bluz ženi, sestri po rodu.

Hej sestro,
Čak i kad misliš da ne znaš
Otvori se i pevaj srcem
Jer ovo je tvoj bluz.

Tatjana Tegeltija

Milka Vasić Glušac rođena je 1955. godine u Kostajnici, na granici Hrvatske i Bosne i Hercegovine

Po zanimanju ekonomista.

Piše poeziju i prozu za decu i odrasle.

Član je:

Udruženja književnika Srbije,

Saveza književnika u otadžbini i rasejanju,

Kulturne zajednice „Krajina“, Beograd

Objavljivala u mnogim zbornicima i učestvovala u književnim konkursima, na kojima je više puta nagrađivana.

Objavljene knjige:

2019. godine, knjigu poezije „Moj skriveni svet“

2021. godine knjigu proze „Žene bez muškarca“

2023. godine roman „Zatočnici podneblja ili hronologija jednog vremena“

Živi u Beogradu.

SREĆA

Dal je sreća sunce kad jutrom zarudi
ili izvor vode što nam život daje?
Možda visibaba kad proleće budi?
Prijatelju dragi, tebi, sreća šta je?

Da li je to kiša kad zemlju napaja
ili je to jablan što ka nebu stremi
možda je to ljubav kad dva srca spaja
ili samo mladost u ljubavnoj tremi

Jutarnja kafa kad piješ u dvoje
nežni stisak ruke kad ti loše krene
nekome ko nema daješ nešto svoje
zagrljaj što tera iz prošlosti sene

Eto, to je ono za me sreća šta je
ali i lepota kada iz nas sija
i sve ono dobro što u srce staje
kao i sve drugo što mi duši prija

Ja vam sada rekoh šta me čini srećnom
al i mnogo toga što ne stigoh reći.
Prijatelju dragi, hajde bar još jednom
Otvorimo srce i živimo u sreći!

Milka Vasić Glušac

Naše zvezdice

Katja Vasilev

7 godina

ANDJEO

Svakog svog andjela ima,
Da ga čuva danima.

Svog andjela imaš i ti,
On će te danju i noću paziti.

Kada padneš i želiš da odustaneš,
Anđeo ti daje ruku da nastaviš i ustaneš.

Moraš biti hrabar kao on,
Kao anđeo na ramenu tvom.

Naše zvezdice

Kaljina Vasilev

3 godine

MAJKA I ČERKA

Ta žena hrabra, ta žena jaka
To je moja majka.

Dok si mala i nemoćna,
Majka je podrška danonoćna.

Kad te boli glava i nešto te guši,
Majka te čuva u srcu i duši.

Galina Lazić Vuksanović, rođena 1963 godine. Živi i stvara u Pančevu, do sada objavila devet naslova, od toga četiri su zbirke aforizama, dve zbirke pesama za decu i tri zbirke ljubavne poezije.

JUTRA BISERNA

Lagano, došapni mi tajnu
za ostatak želja,
navedi me da se vratim
u jutra biserna,
kada rosa zacakli
I prelomi sećanja.

Izoštrenih čula
dočaraću ukus fine prašine
pod jezikom.

Pomeri zastor zaborava
da samo jedan mesečev zrak
padne na stvarnost
otežalu
od hodanja
od nemila do nedraga
od smeha do bezvrednog stiha
od iščekivanja u obamrlosti
od obitavanja bez želja
želje su ostale... Negde tamo... U prašini
pod jezikom zaborava.

Galina Lazić Vuksanović

Saša Vojinović rođen je 23. aprila 1976. godine u Kruševcu.

Objavio je zbirke pesama: „Kad nestaju senke“, 1994, „Purpurni vrt“, 1996, „Linija razdvajanja“, 2005.

Sa Nikom Dušanovim, 2000. godine, osnovao je Zonu – Književni klub studenata književnosti u Novom Sadu. Sa članovima Zone 2001. godine objavio je zajedničku zbirku pesama „Lešnici“.

Zastupljen je u mnogim zbornicima poezije, kao i u antologiji 40 izabranih pesama (Stručna knjiga, Beograd 2004) i drugim. Uvršten je u Enciklopediju rasinskog okruga, (2006) i u Leksikonu stvaralaca u pred-univerzitetskom obrazovanju (IK „Klet“, 2019).

Objavljuje u mnogim književnim časopisima. Dobitnik je više književnih nagrada.

Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu – Katedra za srpsku i komparativnu književnost. Profesor je srpskog jezika i književnosti.

Živi u Trsteniku.

APRILSKA

Susreta ima nemogućih a neizbežnih,
Reči kad poteku, duša s dušom progovori
Energija čudna za dvaju bića tad stvori
Ćilim neobičan, izatkan od niti nežnih.
Adresant i adresat isto imaju ime,
Noć prenosi reč između kafane i bdenja.

Treptaj zvezde koji tiho boju neba menja
Iskri u tvom oku da bude toplina zime.

Reke teku uporedo od izvora istog,
Osmehnute, jer u ušću će se najzad sresti,
Đurđevdanska jutra venčiće će im isplesti
Evenkama slične iz detinjstva nežnog, čistog.
Nedorečenosti se raspričaju pod plaštom
Divne mesečine koja čarobnija biva
Akordima tišine kada lepotu otkriva
Na putovanju, odabranim -zvezdanom baštom.

Sanke klize niz detinjstva sve snežne padine
A nova doba davne drage snegove tope,
Šetaju zvezde-dole tražeći tvoje stope...
April je. U tvom oku sjaje divne gradine!

Saša Vojinović

Ivana Živanov, rođena 21. marta 1985. godine u vojvođanskom selu Banatski Brestovac kod Pančeva. Živi u Crepaji, opština Kovačica, sa porodicom. Po struci defektolog. Članica "Banatske petice" od 2023. godine. Piše pesme za decu i odrasle.

ORDEN ZA SLABIĆE

Recite mi odrasli, nasilje šta je?
Više i ne brojim svoje pokušaje
da shvatim kako ono budi se i rađa
i da mržnja bude od ljubavi slađa.

Kažite mi, želim i ja da razumem,
nasilan da budem nikako ne umem.
Da li je to nešto što sa jutrom sviće
ili možda samo orden za slabiće?

Recite mi odrasli, ko je onda kriv
kad suza poteče zbog pogleda zlih?
Pitanja imam mnoga za vas,
da li je to hrabrost il vapaj za spas?

Kažite mi, želim i ja da razumem,
da nekoga mrzim, nikako ne umem.
Gde se ono uči, kod kuće, u školi?
Kako kad srce samo zna da voli?

Recite mi odrasli, želim od vas jedno,
da saznam šta je to u nasilju vredno?
Da li se meri brojem grubih reči
ili kolko dana rana se leči?

Kažite mi, želim i ja da razumem,
lošim da vratim nikako ne umem.
Jednoga dana, razumeti sve ću
Al biti kao vi, to ne mogu i neću.

Ivana Živanov

Daliborka Šišmanović Kepčija (1974) iz Beograda, od 2005. godine živi i radi sa porodicom u Cirihu.

Knjiga aforizama "Predstava o životu" (2015) je prva autorska knjiga, čiji primerak se nalazi u Nacionalnoj biblioteci Švajcarske u Bernu. Član je Beogradskog aforističarskog kruga i Udruženja pisaca u Švajcarskoj. Druga autorska knjiga aforizama je u pripremi.

Aforizme, maksime, epigrame i haiku poeziju piše još od studentskih dana. Prve aforizme je javno objavila 2012. godine na sajtu "Liga duhovitih", zatim u elektronskim novinama: "eSpona", "Žikišon", "Šipak", "MaxMinus", "Etna", "Satiraskop", "Koncept", "Satirgora" i "Nekazano"; u emisiji Radio Beograda 202 "Oblak u bermudama"; dnevnim listovima: "Novosti", "Politika", "Srpski telegraf"; zatim u magazinima: "Ilustrovaná Politika", "Enigmatika", "Razbibriga" i "Cica".

Zastupljena u almanasima aforističara "Afoteka 2" (2013) i "Osinjak" (2015); u zborniku erotskog aforizma "Na vrhot od vulkanot" (2015) na makedonskom jeziku; ilustrovanj antologiji erotskog aforizma "Budenje na petlot" (2016) na makedonskom jeziku; zatim u almanahu "Jedan za sve" (2016); zborniku srpskog humora i satire u regionu i dijaspori "Smeh nije greh" (2016); u antologiji aforizama "Dah duha" (2018), u zborniku "Knjiga mojih prijatelja" (2022) i zborniku literarnih radova "Zaveštanja" (2023).

Aforizmi

Ljubi bližnjeg svog sada.
Kasno je kada se ohladi.

Starlete su elita u širem smislu.
Zato su toliko šuplje.

Muškarci koji se lepe za plastiku
gube dodir sa prirodom.

Moj muž ne deli kućne poslove
na muške i ženske,
nego ih podjednako izbegava.

Kad god smo se oslanjali na prijatelje,
jedino nam je đavo pritekao u pomoć.

U zemlji gde vlada mrak
jedino se pale crveni fenjeri.

Vatra je jedno od najznačajnijih otkrića
u praistoriji.
Od tada mi ne možemo bez roštilja.

Nemaju svi isti pristup problemu.
Neko digni rep, neko ruku.

Poltronu nije svojstveno da izgara na
poslu,
ali to ne znači da ga obavlja bez žara.

I iskorak vodi ka napretku,
ali naša volja nema toliki domet.

Iako su mnoge dobro uhodane fabrike
stale,
u proizvodnji laži nema prekida.

Iz nužde je otvorio usta
i dodatno uprskao stvar.

U zlim vremenima sve stane.
Da uđe strah u kosti.

Nikako da se naviknemo na novo doba.
Ne odgovara nam klima.

Nigde nismo prispeli.
Eto, dokle smo došli!

Slomio ga pad sa funkcije.
Zato je podneo zahtev za invalidsku
penziju.

Naša vlast je nepogrešiva.
Greške se same nižu.

Diplomatska poseta je opravdano
otkazana.
Učesnici nisu mogli da se vide očima.

Njemu se jezik ne zaustavlja
čak ni kada mu mozak stane.

Vođu je toliko opila vlast da nije
u stanju da donosi trezvene odluke.

Naši političari se nigde ne pojavljuju
bez pratnje,
jer im popularnost ubija sigurnost.

Daliborka Šišmanović Kepčija

SADRŽAJ

KAD SE TATA SA MAMOM SVAĐA	9
NA HAJR DA BUDE	11
PESMA O HAJRIJI	12
ONA JE UVEK U PRAVU	14
ŽEĐ ZVERI	17
POŽELIM TAKO	19
MAGLA.....	22
ZLO VREME.....	26
AKO UMREM, MAJKO, RODI ME JOŠ JEDNOM.....	29
LJUBAV	31
SVET SUZAMA NE VERUJE	34
DVE VRSTE LJUDI.....	36
NAJLEPŠA PRIČA NA SVETU.....	38
OGLEDALO DUŠE	40
OBELEŽENA	42
PESMA ZA ŽENE UDRUŽENJA	44
MOJA EMA.....	47
KOMEDIJA O DVIJE MARIONETE.....	49
PTICA U KAVEZU.....	51
DAN PRE, DAN POSLE.....	52
NADAHNUĆE	54
POŽELEO SLAVU	56
I NESTA JEDNA DUŠA.....	58
KAD LJUBAV UTIHNE	60
ŠIBAJU ME.....	62
ŽENA.....	64
KRAJ	66
IZLAZIM.....	68

PESMA ULOVLJENA U HAZARSKOM REČNIKU	70
SKRAĆENA PESMA.....	72
NA VETROMETINI	74
SPAŠENA !!!.....	76
ŽIVOT	78
A, GITARA JE SVIRALA	80
TAJNA.....	81
PIŠEM O TEBI.....	83
ANĐELE BELI.....	86
NIŠTA.....	88
KRISTALNA DVORANA SNOVA	90
PROBUDI SE, NEŠTO SE DEŠAVA.....	92
NE VRAĆAJ SE VIŠE	94
NASLEDSTVO	96
RIZNICA LJUBAVI.....	98
NJEGOV GREH.....	100
NEBESKI POLJUBAC ŠALJEM	102
DA L' JE TO ONA.....	104
BLUZ ŽENE.....	106
SREĆA.....	108
ANDJEO.....	109
MAJKA I ČERKA.....	110
JUTRA BISERNA	112
APRILSKA	114
ORDEN ZA SLABIĆE.....	116
Aforizmi.....	118